Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Δῴλου, 117, ἐναντι Χρυσοστηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 6ον. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 4 Σεπτεμβρίου 1899 Ἔτος 21ον. — Ἀριθ 37

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΡΟΓΗΡΟΥ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 293)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ιζ'.

ΕΙΣ ΤΟ ΟΠΟΙΟΝ ΕΜΦΑΝΙΖΕΤΑΙ ΟΛΩΣΔΙΟΔΟΥ ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΟΣ, Ο ΠΑΛΑΙΟΣ ΜΑΣ ΦΙΛΟΣ ΠΑΣΙΧΑΡΟΣ

Ὅταν τὸ ἀπόσπασμα ἐσταμάτησε διὰ νὰ καταυλισθῇ, ὁ ταγματάρχης Δυβὰλ εἶπε πρὸς τοὺς ὑπ' αὐτὸν ἄνδρας :

— Προσέξατε προπάντων νὰ μὴ ἀπομακρυνθῇ κανεὶς ἀπὸ τὸ στρατόπεδον, διότι οἱ σκοποὶ ἔχουν διαταγὴν νὰ πυροβολήσουν καθ' οἱουδήποτε, ὁ ὁποῖος θὰ ἐτόλμα νὰ ὑπερβῇ τὴν γραμμήν.

Οἱ στρατιῶται ἔκαμαν τὰς ἀναγκαίας προετοιμασίας διὰ νὰ διέλθουν τὴν νύκτα ὁπωσδήποτε ἀνέτως, καὶ ἀφ' οὗ ἔφαγαν ὀλίγον ψωμὶ εἰς τὸ πόδι, ἐτυλίχθησαν μὲ τοὺς μανδύας των καὶ ἐξηπλώθησαν νὰ κοιμηθοῦν.

Μόνοι, παράμερα, ὁ Λουδοβίκος Νοαρμὼν καὶ ὁ Παπαφίγκος παρεδόθησαν εἰς τὰς μελαγχολικάς των σκέψεις.

Ἡ ἀπαγωγὴ καὶ ἡ ἐξαφάνισις τοῦ Ρογήρου εἶχε πραγματικῶς καταβάλῃ πολὺ τοὺς δύο φίλους μας.

— Διάβολε ! . ἀνέκραξεν αἴφνης ὁ πεζοναύτης· ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ μας πάρουν τὸ μοῦτσο ! .. Αὐτὸ μας ἔλειπε ! Ἀμὲ ἐκεῖνος ὁ κακόμοιρος ὁ Λαδουρέκος ποῦ ἔφαγε τὴ σφαῖρα 'στὴν κ α ρ ί ν α ;. . Ἄ, δὲν ἀρμενίζουμε καλά !

Ὁ Λουδοβίκος Νοαρμὼν ἔκαμε κίνημα ἀπελπισίας, χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ.

—Ἔχασα τὸν μ π ο ύ σ ο υ λ α !.. ἐξηκολούθησεν ὁ πεζοναύτης. Μὰ ἔννοιά σου, γιατί θὰ τους ξετρυπώσω ἐγὼ ἐκείνους τοὺς κακούργους !.. Καὶ ἀμέσως μάλιστα, προσέθεσεν ἐγειρόμενος ἀποτόμως.

— Τί σκοπεύεις νὰ κάμῃς ; ἠρώτησεν ὁ μαρκήσιος.

— Χμ!.. μήπως το ξέρω κ'ἐγώ ;.. Ἐκεῖνος ὁ Λαδουρέκος τώρα ἔτυχε νὰ ξεπέσῃ 'στὸ νοσοκομεῖο, γιὰ νὰ διορθώσῃ τὴν καρίνα του . . . ἄχ, ἂν ἦταν ἐδῶ, θὰ μου ἔδινε καμμιὰ καλὴ συμβουλή... γιατί σὲ τέτοια δὲν ἔχει τὸν καλλίτερό του ὁ φουκαρᾶς μου ὁ Λαδουρέκος ! .

— Ναί, βεβαια· δυστυχῶς ὅμως δὲν εἶνε ἐδῶ.

— Τελοσπάντων ἀδιάφορο ! ἐγὼ θὰ τρέξω μὲ ὅλα τὰ πανιά, καὶ ἐπιτέλους θὰ ρίξω τὸ ἀρπάγι μου 'στοὺς κακούργους. . .

Καὶ ὁ Παπαφίγκος ἔκαμε νὰ φύγῃ.

— Στάσου, φίλε μου, ὑπέλαβεν ὁ μαρκήσιος Νοαρμών. Εἶμαι πρόθυμος νὰ ἔλθω κ' ἐγὼ μαζί σου, καὶ νὰ πᾶμε νὰ ἰδοῦμε, μήπως μπορέσουμε νὰ ἐλευθερώσουμε τὸν Ρογήρο· μοῦ φαίνεται ὅμως ὅτι πρῶτα πρέπει νὰ συμφωνήσουμε τί θὰ κάμουμε. . .

— Μὰ . . . αὐτὸ θὰ το ἰδοῦμε. Οἱ λῃσταὶ ἔγιναν ἄφαντοι . . . ἀπὸ ποῦ ; κανεὶς δὲν ξέρει. Πρέπει πρῶτα νὰ ἀνακαλύψουμε τὸ μέρος που ἐχώθηκαν, καὶ μπάμ ! νὰ τους γραπώσουμε.

— Καλὴ ἡ ἰδέα σου. Πρέπει λοιπὸν νὰ γυρίσωμε πίσω καὶ νὰ πάρωμε πάλι τὰ βουνά.

— Ναί· καὶ ἂς σηκόνουμε γρήγορα τὴν ἄγκυρα !

— Στάσου. Ἐγὼ λέγω νὰ πᾶμε καλλίτερα ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, καὶ πρίν μας πάρουν μυρωδιὰ οἱ γκουερίλλιέροι, νὰ τους ριχθοῦμε ἔξαφνα. Ἡ κρύπτη τους δὲν εἶνε δυνατὸν παρὰ νὰ ἔχῃ καὶ ἄλλην διέξοδον !

— Πολὺ καλά· ἐμπρὸς λοιπόν, καὶ σιγὰ σιγά.

Ἡσύχως οἱ δύο ἄνδρες ἡτοιμάσθησαν πρὸς ἀναχώρησιν. Μὲ μυρίας προφυλάξεις, ἕρποντες σχεδόν, διῆλθον κατόπι τὴν γραμμὴν τῶν σκοπῶν. Ἐπροχώρουν βραδέως, διότι πρῶτον καὶ κύριον ἔπρεπε νὰ διαφύγουν τὰς σφαίρας τῶν φρουρούντων πέριξ τοῦ στρατοπέδου. Ἐπιτέλους, πότε κρυπτόμενοι ὄπισθεν τῶν ἰσχνῶν θάμνων, πότε προφυλασσόμενοι ὑπὸ τῆς σκιᾶς τῶν βράχων, οἱ ὁποῖοι ἠγείροντο κατὰ μῆκος τοῦ δρόμου, κατώρθωσαν νὰ εἰσέλθουν εἰς τὴν ἀτραπόν, διὰ τῆς ὁποίας πρὸ ὀλίγων ὡρῶν εἶχε περάσῃ τὸ ἀπόσπασμα.

Ἐπροχώρησαν ὄχι μὲ πολὺν κόπον, διότι ἡ ἀτραπὸς ἦτο σχετικῶς εὔβατος, καὶ ἔφθασαν εἰς τὸ μέρος ὅπου εἶχε γίνῃ ἡ ἁρπαγή, χωρὶς νὰ συναντήσουν τί-

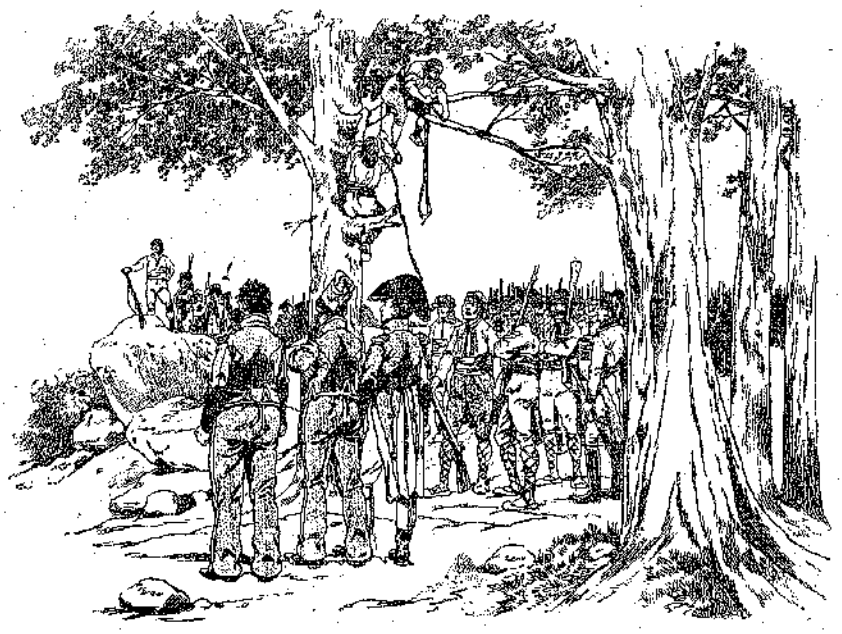

«Οἱ τρεῖς Γάλλοι, ἀπηλπισμένοι πλέον, παρίσταντο εἰς τὸ θέαμα τοῦτο.» (Σελ. 298 στήλ. γ'.)

ποτε ὕποπτον. Οὔτε ἴχνος ἀνθρώπου !. .

Ἐδῶ ἡ ἀτραπὸς ἐπλατύνετο ἐξαφνα καὶ ἐσχημάτιζε τρόπον τινὰ μίαν πλατεῖαν ἀρκετὰ εὐρύχωρον. Καὶ ἡ πλατεῖα αὐτὴ περιωρίζετο ἐδῶθεν μὲν ὑπὸ κατωφερείας λίαν ἀποτόμου, ἐκεῖθεν δὲ ὑπὸ πελωρίων βράχων, ἀλλεπαλλήλων, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἔθαλλον δένδρα ὑπερύψηλά, οἰωνόβια.

Οἱ δύ ἄνδρες πρὸς στιγμὴν ἐσταμάτησαν.

— Νομίζω, εἶπε σιγὰ ὁ Λουδοβίκος Νοαρμών, ὅτι δὲν πρέπει νὰ προχωρήσουμε περισσότερο. Ὡς ἐδῶ δὲν ηὕραμε τίποτε. Τώρα εἶνε καλλίτερα νὰ κάμουμε τὸ γύρο αὐτῶν τῶν βράχων.

— Βίρα λοιπόν ! ἀπήντησεν ὁ Παπαφίγκος, ὁρμῶν πρὸς τὰ πετρῶδες σύμπλεγμα.

Καὶ ἡ κινδυνώδης ἀναρρίχησις ἤρχισε.

Μὲ πολὺν ἀγῶνα, εὑρέθησαν ἐπιτέλους ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος. Ἐδῶ, παρετήρησαν μετ' ἐκπλήξεως, ὅτι οἱ βράχοι ἐτελείωναν ἀποτόμως εἰς ἓν βάραθρον, εἰς μίαν ἄβυσσον φοβερόν, ἀπύθμενον. Οὔτε δρόμος, οὔτε μονοπάτι.

— Τί εἶνε τοῦτο ; Χαῖρε βάθος ἀμέτρητον ! εἶπεν ὁ Παπαφίγκος.

Καὶ ὑπὸ τὴν σκιὰν ἑνὸς δένδρου, οἱ δύο ἄνδρες συνδιεσκέφθησαν περὶ τοῦ πρακτέου.

— Ἔκαμα λάθος, εἶπεν ὁ Νοαρμών· δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἐπέρασαν ἀπ' ἐδῶ.

— Ἔτσι φαίνεται.

— Πρέπει νὰ γυρίσουμε πίσω.

— Ἔτσι φαίνεται. Βίρα ὀπίσω !

Μετὰ πολλὰς περιπετείας, ἐπέστρεψαν εἰς τὴν ἀτραπόν, ἀλλὰ πέραν τῆς μικρᾶς πλατείας, ὅπου εἶχον ἐξαφανισθῆ οἱ γκουερίλλιέροι.

Μὲ μυρίας προφυλάξεις ἐπροχώρησαν καὶ πάλιν πρὸς τοὺς βράχους. Ἔξαφνα ὁ Παπαφίγκος ἐσταμάτησε καὶ ἠκροάσθη. . .

— Τί εἶνε ; ἠρώτησε σιγὰ ὁ Νοαρμών.

— Μιὰ στιγμὴ . . . νάκούσω. . .

Καὶ ἀφ' οὗ ἠκροάσθη μὲ προσοχήν, ὁ πεζοναύτης ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του.

Μετ' ὀλίγα βήματα ἐστάθη διὰ δευτέραν φορὰν καὶ ἠκροάσθη ἐκ νέου.

— Οἱ κακοῦργοι ἐδῶ χάμω ἀγκυροβόλησαν... Νά, νά, τοὺς ἀκούω νὰ μιλοῦν. . . Πρέπει νὰ βροῦμε τὸ σημεῖο καὶ νά τους πέσουμε 'στὰ κοντά.

— Μὰ ποῦ εἶνε ;

— Ἐλπίζω ... θά . . .

Ὁ Πεζοναύτης δὲν ἐπρόφθασε νὰ ἀποτελειώση τὴν φράσιν του. Μία θηλειὰ τοῦ ἦλθεν ἔξαφνα εἰς τὸ κεφάλι, μία ἄλλη ἐρρίφθη κατὰ τοῦ συντρόφου του, καὶ εἰς μίαν στιγμὴν συνελήφθησαν καὶ οἱ δύο καὶ ἐσύρθησαν πρὸς τὸ μέρος τῶν βράχων, πρὶν προφθάσουν νὰ προφέρουν λέξιν. Μετ' ὀλίγον εὑρέθησαν, πρὸς μεγάλην των ἔκπληξιν, ἐνώπιον τοῦ Ρενὼ καὶ τοῦ Μπρόουν, ἡσύχως καθημένων εἴς τι κοίλωμα ἐπὶ τοῦ βράχου, κάτωθεν πελωρίου δένδρου.

Πρὸ πολλῆς ἤδη ὥρας, οἱ πρόσκοποι τῶν γκουερίλλιέρων εἶχον ἰδῆ τὸν Νοαρμὼν καὶ τὸν Παπαφίγκον καὶ εἶχον ἀναγγείλῃ τὴν παρουσίαν των εἰς τοὺς δύο πανούργους, παρὰ τῶν ὁποίων διετάχθησαν νά τους παρακολουθήσουν καὶ νά τους συλλάβουν ὅσῳ τὸ δυνατὸν ἀθορύβως, διὰ τὸν φόβον τοῦ γαλλικοῦ ἀποσπάσματος.

Ἡ διαταγὴ αὕτη ἐξετελέσθη κατὰ γράμμα, ὁ δὲ Ρενώ, ἅμα εἶδεν ὅτι τὰ θύματά του ἔπεσαν κυριολεκτικῶς εἰς τὰ βρόχια του, ἐξεδήλωσε χαρὰν ἄμετρον καὶ θορυβώδη.

Ἐπῆρε τὸν Μπρόουν κατὰ μέρος καὶ τῷ εἶπε :

— Κύριε Μπρόουν, ἡ δουλειὰ πηγαίνει περίφημα. Ἔχουμε τώρα 'στὰ χέρια μας τὸν Ρογῆρον, τὸν μαρκήσιον καὶ τὸν Παπαφίγκον. . .

— Ὄλ ράϊτ ! ἀπεκρίθη ὁ Ἄγγλος.

— Μοῦ ἐπιτρέπετε, κύριε Μπρόουν, νά σας 'πῶ τὴν γνώμην μου ;

— Εὐχαρίστως.

— Εἰμποροῦμεν εὐκολώτατα νά τους ξεφορτωθοῦμε καὶ τοὺς τρεῖς, ἂν τους τουφεκίσωμεν ἀμέσως ὡς κατασκόπους. Τὰ ἔθιμα τοῦ πολέμου μᾶς το ἐπιτρέπουν· αὐτὸ προτείνω.

— Ἀδύνατον !

— Διατί ;

— Διότι τὸ τουφέκι κάμνει κρότον, μίστερ Ρενώ !

— Ἔχετε δίκαιον, κύριε Μπρόουν· δὲν ἐπιμένω· εἰμποροῦμε νὰ προτιμήσουμε τὸ σπαθί. . .

— Οὔτε αὐτό !

— Ἀλλά ;

— Ἐγὼ προτείνω νά τους ἀπαγχονίσωμεν.

— Ἄ, καὶ δέν το εἶχα συλλογισθῆ ! Ναί, ναί, αὐτὸ εἶνε τὸ καλλίτερο... Καὶ ὕστερα εἰμποροῦμε νὰ ἐπιστρέψουμε εἰς τὸ Κάδιξ. . .

— Ὅπου μας περιμένει ὁ ἱππότης Σαὶν Ροκαντέν.

— Μοῦ φαίνεται ὅτι θὰ εἶνε εὔκολο νά τον ξεφορτωθοῦμε καὶ αὐτόν. . .

— Νὰ ἰδοῦμε.

— Δέν μου λέτε, κύριε Μπρόουν, συμφέρει νὰ θυσιάσουμε καὶ τὸν Παλουάζον ;

— Συμφέρει, μίστερ Ρενώ.

— Λοιπὸν σύμφωνοι. Θὰ θυσιασθῆ καὶ ὁ Ἐπίτροπος. Ἔπειτα θὰ ἦτο σκληρὸν δι' αὐτὸν νάποχωρισθῆ τὸν παλαιόν του φίλον. . . νὰ μείνῃ εἰς τὸν κόσμον, κατάμονος. . .

— Ὄλ ράϊτ ! σύμφωνοι ! . . Μίστερ Ρενώ, θὰ λάβετε τὴν καλωσύνην νὰ ἐπιβλέψετε τὰς προετοιμασίας ;

— Εὐχαρίστως, θὰ τα ἑτοιμάσω ὅλα. Δὲν εἶνε δύσκολον νὰ βροῦμε τρία σχοινιά... Μιὰ στιγμὴ καὶ ἔφθασα !

Καὶ ὁ Ρενώ, εὐθυμότατος, ἀφῆκε τὸν συνένοχόν του.

Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ αἰχμάλωτοι συνωμίλουν χαμηλοφώνως. Ὁ Ρογῆρος ἐφαίνετο καταλυπημένος, διότι ἔγινεν ἡ αἰτία νὰ συλληφθοῦν καὶ οἱ φίλοι του.

— Ἂς τα νὰ πᾶν 'στὴν ὀργή, μοῦτσο ! ἔλεγεν ὁ Παπαφίγκος. Σταθήκαμε καί μας ἔπιασαν σὰν ἀτζαμῆδες !

— Καὶ με τὴ θηλειά, σὰν νὰ ἤμεθα βουβάλια ! προσέθεσεν ὁ μαρκήσιος. Ἀ, αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν ὑπάρχει καμμία ἐλπίς. . .

— Ἔτσι φαίνεται, εἶπεν ὁ Παπαφίγκος. Αὐτὰ τὰ σκυλιὰ θά μας στείλουν 'ςτὸ φοῦντο ὅλους μας ! Καὶ νὰ μὴν εἶνε ἐδῶ ὁ Λαδουρέκος, νά μας πετάξῃ κανένα σχοινὶ νὰ πιασθοῦμε καὶ νὰ γλυτώσουμε ! . . Τί φουρτοῦνα μᾶς βρῆκε !

Ἔφεξεν ἡ ἡμέρα, καὶ ἠδύνατό τις νὰ διακρίνῃ τώρα καθαρῶς τοὺς γκουερίλλιέρους, ἐπισπεύδοντας τὰς προετοιμασίας τοῦ ἀπαγχονισμοῦ.

Ἀφ' οὗ εὑρέθησαν τὰ τρία σχοινία, ἤρχισαν νάναζητοῦν τὸ κατάλληλον μέρος.

Τὸ μεγάλον ἐκεῖνο δένδρον ἐκρίθη ὡς τὸ μόνον κατάλληλον, καὶ τρεῖς γκουερίλλιέροι ἀνήρχοντο ἤδη ἐπὶ τῶν κλάδων, οἱ ὁποῖοι ἐξετείνοντο ἄνωθεν τῆς μικρᾶς πλατείας.

Οἱ τρεῖς Γάλλοι, ἀπηλπισμένοι πλέον, παρίσταντο εἰς τὸ θέαμα τοῦτο, τὸ ὀλίγον διασκεδαστικὸν δι' αὐτούς, ὅταν ἔξαφνα ἠκούσθη καλπασμὸς ἵππων, καὶ σχεδὸν ἀμέσως, πέντε ἔφιπποι χωροφύλακες ἐνεφανίσθησαν.

— Ἐδῶ ! ἐδῶ ! βοήθεια ! ἀνέκραξεν ὁ Λουδοβίκος Νοαρμών.

Ἔντρομοι ἀπὸ τὴν ἀπροσδόκητον ἐπέλασιν, οἱ γκουερίλλιέροι διεσκορπίσθησαν, καὶ ἀναρριχηθέντες ἐν σπουδῇ εἰς τοὺς βράχους, ἔγιναν ἄφαντοι, χωρὶς κἂν νὰ προφθάσουν οἱ περισσότεροι νὰ πάρουν καὶ τὰ ὅπλα των.

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Jacques Lemaire]

ΚΑΤΑΡΡΑΚΤΗΣ ΚΑΙ ΠΗΓΗ

(Μῦθος Κριλώφ)

Ἀπῶνα βράχο ἀπόκρημνο πηδῶντας,
τρέχει ἕνας καταρράκτης, δρασκελῶντας
'ς τὸ δρόμο τὸ μακρύ του δ,τι εὕρῃ μὲ βοή·
ἐνῶ κρυμμένη 'ς τὸ βουνὸ ἀπὸ κάτω
μιὰ ταπεινὴ πηγή, λές, ἐκοιμᾶτο
εἰς τὴ στενὴ λεκάνη της, χωρὶς πνοή...
Καὶ ὅμως ! εἶνε τόσο ἐκουσμένη,
ποὺ ὅλοι τρέχουν οἱ σακατεμμένοι
ἀπὸ παντοῦ, νὰ πιοῦν, νὰ γιατρευθοῦνε
καὶ μιὰ γιὰ πάντα νὰ δυναμωθοῦνε
«Ἀλήθεια κι' ἀπ' ἀλήθεια !» λέει περ-
[νῶντας
μιὰ 'μέρα ὁ καταρράκτης 'ς τὴν πηγή·
[« θαρρῶ,
ἔξω φρενῶν ὁ κόσμος θᾶνε, ἀφοῦ ζητῶντας
τρέχει νὰ ἰδῇ τὸ τόσ' ὀλίγο σου νερό,
χωρὶς κἂν εἰς ἐμὲ νὰ πλησιάζῃ
καὶ τὰ πηδήματά μου νὰ θαυμάζῃ ! ...
Οἱ τόσοι σου ἐπισκέπται, 'ςτὸ Θεό σου
εἰπές μου, τί εὑρίσκουν 'ςτὸ νερό σου ;»
Κ'εἶπε ἡ πηγή:-«Σύ τους ζαλίζεις μόνο,
μὰ ἐγώ. τοὺς θαραπεύω κάθε πόνο !»

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ

ΟΔΟΣ ΚΗΦΙΣΣΙΑΣ

ΟΔΟΣ Κηφισσίας διαφέρει ἀπὸ τὰς ὁδούς, εἰς τὰς ὁποίας ἐπεριπατήσαμεν ἕως τώρα. Ἔχει ὁλωσδιόλου ξεχωριστήν, ἰδικήν της φυσιογνωμίαν, καὶ εἶνε πολὺ περισσότερον χαρακτηριστικὴ ἀπὸ κάθε ἄλλην. Ἐν πρώτοις κάμνει ἐντύπωσιν ἡ ἔκτασίς της ἡ ἀπέραντος. Ἀρχίζει ἀπὸ τὴν πλατεῖαν τῶν Ἀνακτόρων, — ἐκεῖ ὅπου ἐκβάλλει ἡ ὁδὸς Πανεπιστημίου, καθὼς εἴδομεν ἄλλοτε,—καὶ καταλήγει ἔξω τῆς πόλεως, εἰς τὰ Παραπήγματα, πρὸς τοὺς Ἀμπελοκήπους, ὅπου συνεχίζεται καὶ δεχάζεται εἰς δρόμους πλέον ἐξοχικούς. Ἔπειτα εἶνε μία ἀπὸ τὰς μᾶλλον ἀριστοκρατικὰς ὁδοὺς τῆς πρωτευούσης. Ὑπὸ τὴν ἔποψιν ταύτην μάλιστα, ἀμφιβάλλω ἂν παραχωρῇ εἰς καμμίαν ἄλλην τὰ σκῆπτρα. Τοὐλάχιστον εἰς τὸ σημαντικώτερον τμῆμά της, δηλαδὴ ἀπὸ τὴν ἀρχήν της μέχρι τοῦ Πτωχοκομείου, εἶνε συγκεντρωμένα ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς πλευρᾶς τὰ ὡραιότερα, τὰ κομψότερα καὶ τὰ πλουσιώτερα ἀρχοντικὰ μέγαρα, τὰ ὁποῖα δύναται τις νὰ θαυμάσῃ εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ ἀποτελοῦν ἐδῶ σειρὰν σχεδὸν ἀδιάσπαστον.

Ὑποθέτω, ὅτι τὸ ὄνειρον ὅλων τῶν ὀψιπλούτων ἢ μελλοπλούτων, εἶνε νὰ κτίσουν μέγαρον καὶ νὰ κατοικήσουν εἰς τὴν πλευρὰν αὐτὴν τῆς ὁδοῦ Κηφισσίας. Ἀλλὰ μὴ νομίσετε ὅτι τὸ μέγαρον αὐτὸ θὰ ἠμπορέσουν νὰ το κτίσουν ὅπως θέλουν! Ὄχι· τὸ σχέδιον, ἐν μέρει τοὐλάχιστον, εἶνε ὡρισμένον καὶ ὑποχρεωτικὸν δι' ὅλους τοὺς ἰδιοκτήτας. Πρὸ τοῦ μεγάρου καὶ μέχρι τοῦ πεζοδρομίου, πρέπει ἀφεύκτως νὰ ὑπάρχῃ κῆπος κιγκλιδόφρακτος, εἰς τὸ βάθος τοῦ ὁποίου θὰ ὑψοῦται τὸ οἰκοδόμημα, εἰς τὴν αὐτὴν σειρὰν τῶν ἄλλων οἰκοδομημάτων. Δὲν ἔχει κανεὶς τὸ δικαίωμα. π. χ. νὰ προεκτείνῃ τὸ μέγαρόν του μέχρι τῆς ὁδοῦ καὶ νἀφήσῃ χῶρον διὰ κῆπον μόνον ὄπισθεν ἢ μόνον δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ. Ἐννοεῖται ὅμως, ὅτι ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ κτίσῃ τὸ μέγαρόν του, αὐτὸ καθ' ἑαυτό, μὲ ὅ,τι σχέδιον, μὲ ὅ,τι ρυθμὸν θέλει· ἀκριβῶς δὲ αὐτὴ ἡ ποικιλία τῶν κτιρίων, συνδυαζομένη μὲ τὴν ὁμορρυθμίαν τῆς διατάξεώς των, ἀποτελεῖ τὴν ὡραίαν καὶ χαρακτηριστικὴν φυσιογνωμίαν τῆς ὁδοῦ Κηφισσίας.

Νομίζει κανεὶς ὅτι βλέπει ἕνα ἀπέραντον κῆπον, ἐκτεινόμενον καθ' ὅλον τὸ μῆκος τῆς ἀριστερᾶς πλευρᾶς. Ἀνάμεσα εἰς τὴν πυκνὴν καὶ συνεχῆ πρασινάδαν, τὰ κιμψὰ παλατάκια μὲ τὰ ποικίλα των χρώματα καὶ σχήματα, φαίνονται ὡς φανταστικὰ ἐνδιαιτήματα εὐτυχίας καὶ μακαριότητος. Καὶ ὅμως, πόσους πόνους, πόσας δυστυχίας, πόσα δάκρυα εἰμποροῦν νὰ κρύπτουν καὶ αὐτά ! Ὦ, ἡ εὐτυχία δὲν κατοικεῖ πάντοτε καὶ ἀποκλειστικῶς εἰς τὰ μέγαρα τῶν πλουσίων... Ἰδού· ἡ ἀπέναντι πλευρὰ τῆς ὁδοῦ εἶνε ὡς ἐπιτοπλεῖστον γυμνὴ καὶ πτωχική. Ἁπλαῖ οἰκίαι καὶ οἰκίσκοι ἐγείρονται ἐδῶ κ' ἐκεῖ. Ἀλλὰ ποῖος ἠξεύρει, μήπως ὁ ζητῶν τὴν εὐτυχίαν εἰς τὴν ὁδὸν Κηφισσίας, θά την εὕρισκεν ὄχι εἰς τὰ μέγαρα τῆς ἀριστερᾶς, ἀλλ' εἰς κανένα ἀπὸ τοὺς πτωχικοὺς αὐτοὺς οἰκίσκους τῆς δεξιᾶς !.. Ἄ, εἶνε πολὺ ἰδιότροπον πλάσμα αὐτὴ ἡ κυρία Εὐτυχία, καὶ φαίνεται ὅτι οὔτε τὰ μάρμαρα, οὔτε τὰ χρυσώματα, οὔτε τὰ μεταξωτὰ ὑφάσματα δέν της κάμνουν καμμίαν ἐντύπωσιν. Κατοικεῖ καὶ μέσα εἰς τὰς καλύβας μὲ ὅσην ἄνεσιν καὶ μέσα εἰς τὰ παλάτια ...

Ἀδιάφορον ! Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι τὰ μέγαρα τῆς ὁδοῦ Κηφισσίας εἶνε θελκτικώτατα καὶ ἑλκύουν τὰ βλέμματά μας πολὺ περισσότερον ἀπὸ τὰς ἁπλᾶς οἰκίας καὶ τοὺς οἰκίσκους. Ἄλλα ὁμοιάζουν μὲ πύργους μεσαιωνικούς, μὲ τὰς ἐπάλξεις των καὶ μὲ τὰς τουφεκήθρας των· ἄλλα ἔχουν τὴν ἤρεμον καὶ φαιδρὰν ὄψιν ἀγρεπαύλεων· ἄλλα εἶνε σοβαρὰ καὶ αὐστηρά, χωρὶς περιττοὺς στολισμούς, καὶ διὰ τοῦτο πλουσιώτερα καὶ μεγαλοπρεπέστερα· ἄλλα παρουσιάζουν τὸ κρᾶμα ἐκεῖνο τῶν ρυθμῶν, τὸ ὁποῖον εἰς τὴν τέχνην ὀνομάζεται ρ ο κ ο κ ὸ καὶ κάμνει ἐνίοτε θαύματα ποικιλίας καὶ κομψότητος· ἄλλα τέλος ἐπιδεικνύουν ρυθμοὺς ἀμιγεῖς, εἰς σειρὰν κιόνων καὶ περιστυλίων μαρμαρίνων, κορινθιακῶν ἢ δωρικῶν. Καθὲν ἔχει τὴν χάριν του, καὶ ὅλα εἶνε ὡραῖα. Οἱ Ἀθηναῖοι εἰμποροῦμεν νὰ καυχώμεθα διὰ τοὺς στολισμοὺς αὐτοὺς τῆς πόλεώς μας. Δέν τους ἐπαινοῦμεν μόνοι μας, διὰ τὴν γνωστὴν παροιμίαν «ὅποιος δὲν ἐπαινέσῃ τὸ σπίτι του κτλ.» Μᾶς τους ἐπῄνεσαν πολλάκις καὶ ξένοι, μὴ διατρέχοντες κανένα κίνδυνον καταπλακώσεως, ἐάν τους κατηγόρουν. Δὲν εἶνε πολὺς καιρὸς που ἀνέγνωσα εἰς τὰς ἐντυπώσεις ἑνὸς γάλλου περιηγητοῦ, ὅτι «αἱ οἰκίαι τῶν Ἀθηνῶν εἶνε τόσον κομψαί, ὥστε ἀπὸ μακρὰν νομίζεις ὅτι βλέπεις μ π ο μ π ο ν ι έ ρ α ς.» Καὶ σημειώσατε, ὅτι ἂν ὑπὸ τὴν ἔποψιν αὐτὴν ὑπερέχει ἡ ὁδὸς Κηφισσίας, δὲν εἶνε ὅμως καὶ ἡ μόνη. Δὲν ὑπάρχει εἰς τὴν πρωτεύουσαν ὁδὸς νέα, χωρὶς κομψά. ἂν ὄχι καὶ πλούσια, οἰκοδομήματα. Τὸ γλυκὺ αὐτὸ κλίμα, ὁ λαμπρὸς αὐτὸς οὐρανός, ἡ ὡραία αὐτὴ φύσις, δὲν ἦτο δυνατὸν παρὰ νὰ ἐπηρεάσῃ καὶ νὰ ἐξυπνίσῃ ἐνωρὶς τὴν καλαισθησίαν τῶν ἀρχιτεκτόνων. Προσθέσατε εἰς τοῦτο τὴν εὐκολίαν τοῦ ὑλικοῦ, τὴν ἀφθονίαν τοῦ ἐξαισίου, τοῦ καταλεύκου πεντελικοῦ μαρμάρου, καὶ θὰ ἔχετε τὴν ἐξήγησιν τοῦ φαινομένου, τὸ ὁποῖον δὲν παρουσιάζεται εἰς πολλὰς ἄλλας πόλεις.

ΦΑΙΔΩΝ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 62ος

Λύσεις τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν δημοσιευθησομένων ἐν τοῖς φυλλαδίοις τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων,» τῶν μηνῶν Σεπτεμβρίου, Ὀκτωβρίου, Νοεμβρίου καὶ Δεκεμβρίου 1899.

Ἀπὸ σήμερον ἄρχεται καὶ προκηρύσσεται ὁ νέος Διαγωνισμὸς τῶν Λύσεων τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

Ὅσοι τῶν συνδρομητῶν ἐπιθυμοῦν νὰ διαγωνισθοῦν, παρακαλοῦνται νὰ προμηθευθοῦν ἐγκαίρως ἐκ τοῦ Γραφείου μας τὸν ἀπαιτούμενον Χάρτην τῶν Λύσεων καὶ νὰ συμμορφωθοῦν κατὰ γράμμα πρὸς τοὺς ὅρους τοὺς δημοσιευομένους εἰς τὸ Γ' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ,(φυλ. 1ον ἐ. ἔ. σελ. 11—12), οἱ ὁποῖοι παραμένουν οἱ αὐτοὶ δι' ὅλους τοὺς Διαγωνισμοὺς τῶν Λύσεων.

Βραβεῖα θ' ἀπονεμηθοῦν τὰ ὡρισμένα δι' ὅλους τοὺς Μ ε γ ά λ ο υ ς Δ ι α γ ω ν ι σ μ ο ύ ς, τὰ ὁποῖα βλέπε ἐπίσης εἰς τὸ ς' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ (φυλ. 1ον ἐ. ἔ. σελ. 12.)

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Α Γ Κ Α Θ Ι

Βραβευθὲν εἰς τὸν Μικρὸν Διαγωνισμὸν τῆς Μεταφράσεως ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ

("Ἴδε φυλλάδιον 29ον, σελ. 238)

ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 290)

— Βέβαια, εἶπεν ἡ Μαργαρόνα, τὴν ὁποίαν πολὺ ἐκολάκευεν ἡ συζήτησις. Πρέπει νὰ ἔλθετε 'στὰ συλλογικά σας, κύριε Λεγκέν!

— Δὲν θέλω νὰ ἔλθω 'στὰ συλλογικά μου! ἀπήντησεν ὁ Λεγκὲν παράφορος Καὶ τί ἐνομίσατε; γι' αὐτὸ ἐγὼ ἦλθα ἕως ἐδῶ; γι' αὐτὸ ἐταλαιπωρήθηκα 'στὶς ἐρημιές; γι' αὐτὸ ἐπερπάτησα πεζός; γι' αὐτὸ ἐκαβαλίκεψα 'στὸν ἐλέφαντα; ἐγώ, ὁ Λεγκέν, ἕνας ναύτης πρώτης τάξεως, ποῦ πῆρα καὶ ἀριστεῖο εἰς τὸ Τογκῖνον, — γιὰ νά μου μπῇ τώρα ὁ ἄλλος 'στὸ ρουθοῦνι καὶ γιὰ νὰ ἰδῶ τὴν κυρία Μαργορόνα γυναῖκα ἑνὸς μαύρου; . . . Ἀ, μπᾶ! μπᾶ! ποτέ! Νὰ το βγάλετε ἀπὸ τὸ νοῦ σας!

— Ἀλήθεια, εἶπεν ἡ Μαργαρόνα, τὴν ὁποίαν ἤρχισε νὰ κάμπτῃ ἡ λογική τοῦ νέου ἐπιδόξου μνηστῆρος. Δὲν ἔχει ἄδικο ὁλωσδιόλου. Τί πῶς εἶνε μαῦρος; Ἄμα τοῦ ὑποσχεθῶ πῶς θὰ τον πάρω, ξέρω κ' ἐγώ; . . . δὲν θὰ εἶμαι πειὰ ὅλως διόλου ἐλεύθερη!

Εἰς μάτην ἐπεχείρησαν νὰ μεταπείσουν τὸν Λεγκέν· δὲν ἤθελε νὰκούσῃ τίποτε. Καὶ ὅσον ὡμίλει, τόσον ἔπειθε καὶ τὴν Μαργαρόναν.

— Νὰ παρ' ἡ ὀργή! εἶπεν ὁ Γεράρδος, ἀφ' οὗ ἐξήντλησε τὰ ἐπιχειρήματά του· εἶνε ἀνόητοι καὶ οἱ δύο. . . Καλὰ λοιπόν, νὰ ὑπανδρευθῆτε! νὰ ὑπανδρευθῆτε καὶ αὔριο ἀμέσως, ἂν εὕρετε παπᾶ. . . Ἂν νομίζετε ὅμως ὅτι μὲ αὐτὸ τὸν τρόπο θὰ γλυτώσουμε, εἶσθε πολὺ ἀπατημένοι!

— Ἄκουσε, καλέ μου Λεγκέν, εἶπεν ἡ Κοραλία, θέτουσα τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ ναύτου. Ἂν θέλῃ ἡ Μαργαρόνα—καὶ πιστεύω ὅτι θὰ θέλῃ, γιατί εἶσαι καλὸς ἄνθρωπος,—γιατί δὲν δίνετε ἀπὸ τώρα τὸ λόγο σας; Ἔτσι θὰ γίνῃ ἀρραβωνιαστικὴ δική σου, καὶ ὅταν αὔριο θἀναγκασθῇ νὰ κάμῃ τὸ ἴδιο μὲ τὸ Γιάτα, ὁ λόγος της δὲν θὰ ἔχῃ καμμία ἀξία.

— Λέτε, κυρία Κοραλία; ἠρώτησεν ὁ ταλαίπωρος Λεγκέν, εἰς τὸν ὁποῖον ἤρεσεν αὐτὸς ὁ συλλογισμός.

— Ναί, ναί, ἔτσι εἶνε. Μιὰ φορὰ ποῦ θὰ σου δώσῃ ὑπόσχεσι, δὲν μπορεῖ πειὰ νὰ γίνῃ ἀληθινὰ ἀρραβωνιαστικὴ τοῦ Γιάτα, γιατί θὰ εἶνε δική σου.

— Καλὰ λοιπόν, ἂς εἶνε κ' ἔτσι! εἶπεν ὁ ναύτης σηκόνων τὸν σκοῦφόν του ἀπὸ κάτω καὶ καλυπτόμενος πάλιν μὲ ἀπόφασιν. Μὰ νὰ ἰδοῦμε. . . θέλει καὶ ἡ κυρία Μαργαρόνα;

— Ἐγὼ δὲν λέγω ὄχι . . . φθάνει μονάχα νὰ μὴν ἀποχωρισθῶ τὰ παιδιά...

— Κ' ἐγὼ αὐτὸ θέλω. Λοιπόν, κυρία Μαργαρόνα, . . . ἐμεῖς οἱ δύο, σὲ ζωὴ καὶ σὲ θάνατο. Ἔχω τὸ λόγο σου;

— Τὸν ἔχεις! ἀπήντησεν ἡ Μαργαρόνα, τείνουσα τὴν εὔρωστον χεῖρά της. Ἐτελείωσε! Εἶμαστε ἀρραβωνιασμένοι!»

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, ἀπὸ πρωΐας, μονοι ὁ ἀδελφὸς καὶ ἡ ἀδελφή, ἤρχισαν νὰ σχεδιάζουν τὰ περὶ τῆς μελλούσης δραπετεύσεως καὶ σωτηρίας.

Τὸ ποδήλατον μὲ τὰς δύο θέσεις,—καινουργὲς καὶ τελειότατον ποδήλατον, φέρον καὶ μίαν θήκην μ' ἐργαλεῖα πρὸς ἐπισκευήν, ἐν περιπτώσει βλάβης καθ' ὁδόν,—ἦτο πρὸς τὸ παρὸν ἡ μόνη των ἐλπίς. Ἀλλὰ πῶς νὰ το χρησιμοποιήσουν, ἀφ' οὗ εἶχε μόνον δύο θέσεις;

Ἡ Κοραλία ἐπρότεινε νὰπέλθῃ μόνος ὁ Γεράρδος, καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ μ' ἐπικουρίαν διὰ νὰ παραλάβῃ καὶ τοὺς ἄλλους. Οἱ Εὐρωπαῖοι δὲν θὰ ἦσαν μακράν. Ἄλλως τε αὐτὴ ἡ ἀνακάλυψις τοῦ ποδηλάτου εἰς τὴν καλύβην τοῦ ἀγρίου φυλάρχου, τὸ ἀπεδείκνυεν.

Ἀλλ' ὁ Γεράρδος ἀπέρριψε τὸ σχέδιον τοῦτο. Δὲν ἐννοοῦσε κατ' οὐδένα τρόπον νἀφίσῃ ἐκεῖ μόνην τὴν Κοραλίαν. Τότε ἐσκέφθησαν μήπως ὑπῆρχε ἄλλο μέσον, μήπως ἠδύναντο π.χ. νὰ κατασκευάσουν ἀκόμη μίαν θέσιν, ἐν τῷ μέσῳ τῶν δύο ἄλλων, διὰ τὴν Λίναν. Ἴσως δὲν θὰ ἦτο ἀδύνατον, καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ ἠμποροῦσαν νὰ φύγουν καὶ οἱ τρεῖς, ἀφίνοντες μόνον τὸν Λεγκὲν καὶ τὴν Μαργαρόναν. Ἀλλὰ καὶ τὸ σχέδιον τοῦτο εἶχε τὰ τρωτά του. Ὁ Γεράρδος καὶ ἡ Κοραλία ἦσαν πρώτης τάξεως ποδηλάται· τὸ ποδήλατον ἐφαίνετο στερεώτατον, καὶ ἡ προσθήκη τῆς τρίτης θέσεως διὰ τὴν Λίναν, ἡ ὁποία ἦτο ἐλαφρὰ ὡς πτερόν, δὲν θὰ το ἔβλαπτε διόλου. Καμμία δυσχέρεια λοιπὸν ὑπὸ τὴν ἔποψιν ταύτην. Ἀλλὰ πῶς νἀφίσουν μόνους τοὺς ἄλλους; Δὲν διέτρεχον κανένα κίνδυνον; Θὰ εὕρισκον τρόπον ἐν τῷ μεταξὺ νὰ δραπετεύσουν καὶ αὐτοί, ἤ, θά τους εὕρισκον ζωντανούς, ὅταν θὰ ἐπέστρεφον νά τους παραλάβουν;

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰσῆλθον εἰς τὴν καλύβην ἡ Μαργαρόνα καὶ ὁ Λεγκέν.

— Χρυσᾶ μου παιδάκια, εἶπεν ἡ ἀγαθὴ ὑπηρέτρια, ἐναγκαλιζομένη τὴν δεσποινίδα Μασσαί, ἔ, εἴσθε λοιπὸν εὐχαριστημένα που βρήκατε αὐτὸ τὸ ποδήλατο;

— Πάρα πολύ, Μαργαρόνα μου.

— Μὲ τὸ δίκηο σας! Γιατί τώρα μπορεῖτε νὰ φύγετε λαμπρὰ σεῖς οἱ δύο. Τί λέτε;

— Τί εἴπες; Νὰ φύγωμε; . . καὶ νά σας ἀφίσωμε ἐδῶ τοὺς ἄλλους; . . Μὰ τὸ ἐσυλλογίσθης;

— Τὸ ἐσυλλογίστηκα, καὶ πολὺ μάλιστα. Ἴσα ἴσα τώρα τὰ ἐσχεδιάζαμε μὲ τὸν κύριο Λεγκέν. Μοῦ ἔλεγε πῶς ἔχει σκοπὸ νὰ φτειάσῃ μιὰ βάρκα,—ἕνα μονόξυλο καθώς το ἔλεγε — χωρὶς νά τον πάρουν εἴδησι οἱ μαῦροι, καὶ νὰ φύγουμε μ' αὐτὸ ἀπὸ τὸν ποταμό, ἐνῷ σεῖς οἱ δυὸ θὰ φεύγετε μὲ τὸ ποδήλατο. Νὰ σχέδιο μιὰ φορά!

— Ἔτσι εἶνε, καθώς το λέει ἡ κυρία Μαργαρόνα! ἐπεβεβαίωσεν ὁ Λεγκέν. Μόλις εἶδα τὸ ποδήλατο μὲ τὶς δυὸ θέσεις, εἶπα μὲ τὸ νοῦ μου: «Αὐτὸ ἔγινε ἐπίτηδες γιὰ νὰ σωθῇ ὁ κύριος Γεράρδος καὶ ἡ κυρία Κοραλία· ἂν βάλουν μάλιστα 'στὴ μέση κάτι τί, καὶ καθίσουν τὴ μικρούλα, πάει, τῶστρηψαν ἀπὸ 'δῶ καὶ οἱ τρεῖς!» Ὅσῳ γιὰ μένα, θά μου εἶνε πολὺ εὐκολώτερο νὰ φτειάσω ἕνα μονόξυλο γιὰ δυὸ ἀνθρώπους,—γιὰ τὴν ἀρραβωνιαστική μου καὶ γιὰ τὸν ἀρραβωνιαστικό της,—παρὰ ἂν ἐπρόκειτο νά τοῦφτειάσω γιὰ ὅλη τὴ συντροφιά.

— Μὰ πῶς θὰ γίνῃ αὐτὸ τὸ μονόξυλο; ἠρώτησε ζωηρῶς ὁ Γεράρδος.

— Ὅπως κάνουν οἱ Ἐσκιμῶοι τὰ δικά τους, αὐτὰ ποὺ τα λένε κ α γ ι ά κ. Πέρνουν δυὸ δέρματα καλοξεραμένα, τὰ τεντόνουν σὲ στεράνια ἀπὸ σχοῖνο δυνατό, καὶ πάει λέωντας, ἢ ἂς 'πῶ καλλίτερα π λ έ ω ν τ α ς!

— Μὰ τότε λοιπὸν δὲν εἶνε μονόξυλα!

— Ἀδιάφορο· ἔτσι τὰ λένε ὅλα τὰ πλεούμενα τῶν ἀγρίων.

— Μὰ λὲς νὰ το ἐπιτύχῃς, καϊμένε Λεγκέν;

— Ἀκοῦς ἐκεῖ! Καϊμί, μὲ πέρνετε γιὰ κανένα ἀδέξιο, κύριε Γεράρδε;

— Ὄχι βέβαια. Ἀλλὰ τελοσπάντων, ἐμεῖς δὲν θὰ μεταχειρισθοῦμε τὸ ποδήλατο, πρὶν ἑτοιμασθῇ τὸ μονόξυλο. Ἐννοῶ νὰ σωθοῦμε ὅλοι συγχρόνως. Πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ σας ἀφίσωμε μόνους μ' αὐτὰ τὰ θηρία, γιὰ νὰ ξεσπάσῃ ὅλη ἡ ὀργή των ἐπάνω σας, ὅταν ἀνακαλύψουν ὅτι ἐφύγαμε;

— Ἂν θέλετε μὴν το πιστεύετε, κύριε Γεράρδε, εἶπεν ἀφελῶς ὁ Λεγκέν· ἐγὼ ὅμως θὰ ἔδινα εὐχαρίστως τὸ ἕνα μου χέρι, καὶ τὰ δυὸ ἀκόμη, γιὰ νὰ σας ἔβλεπα μακρυὰ ἀπ' ἐδῶ, — προπάντων τὴν κυρία Κοραλία... Ραγίζεται ἡ καρδιά μου, ὅταν συλλογίζωμαι πῶς εἶνε 'στὴν ἐξουσία αὐτῶν τῶν παληοαραπάδων! Ἕνα κορίτσι τόσῳ καλό, τόσῳ γλυκό, τόσῳ τρυφερὸ σὲ ἀνθρώπους καὶ σὲ ζῷα... Ἂν ἡ κυρία μητέρα της τὴν ἔβλεπεν ἔτσι. . .

— Καλέ μου Λεγκέν! ἀνέκραξεν ὁ Γεράρδος, βαθέως συγκινηθείς.

— Ἀ, τὴ χρυσῆ μου τὴν κυρία! ἐστέναξεν ἡ Μαργαρόνα μὲ δακρυσμένους ὀφθαλμούς. Πῶς τὴν ἐχάσαμε ἔτσι! . .

Ἡ Κοραλία ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν της, ἐνθυμηθεῖσα μὲ σπαραγμὸν ψυχῆς τοὺς ἀπόντας. . . Ὅλοι οἱ ὀφθαλμοὶ ἦσαν δακρυσμένοι.

— Φθάνει τώρα!.. θάρρος! ἀνέκραξεν ὁ Γεράρδος μετὰ κόπου κατανικῶν τὴν συγκίνησίν του. Ἕως τώρα διεφύγαμε τόσους καὶ τόσους κινδύνους. Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ μὴν ἔκαμαν τὸ ἴδιον καὶ οἱ ἀγαπητοί μας ἀπόντες. Θά τους ἐπανεύρωμεν, δὲν ἔχω καμμίαν ἀμφιβολίαν. Θάρρος!»

Οἱ ἀρραβῶνες ἐτελέσθησαν αὐθημερὸν μετὰ μεγάλης πομπῆς ὑπὸ τοῦ μ π α μ β ο ύ α, δηλαδὴ τοῦ μάγου τῆς φυλῆς. Ὁ Γιάτας διεκήρυξε μεγαλοφώνως, ὅτι ὑπόσχεται νὰ λάβῃ ὡς νόμιμον σύζυγόν του τὴν Μαργαρόναν· ἔπειτα ἡ Μαργαρόνα ὠρκίσθη — εἰς τὴν γλῶσσάν της ὅμως, — ὅτι ο ὐ δ έ π ο τ ε θὰ ὑπανδρεύετο τὸν Γιάταν καὶ ὅτι θά του ἔφευγεν εἰς πρώτην εὐκαιρίαν. Ὁ Λεγκὲν ἀνέπνευσεν ἐπὶ τέλους, καὶ ἀπὸ τὴν χαράν του ἐξερράγη εἰς ἠχηροὺς γέλωτας, εἰς τοὺς ὁποίους ἀντεπεκρίθησαν ἀμέσως οἱ μαῦροι, πρόθυμοι πάντοτε τόσον εἰς τὴν χαρὰν ὅσον καὶ εἰς τὴν λύπην.

(Ἕπεται συνέχεια.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΙΚΑ

Τί μ' ὠφελεῖ κι' ἂν ὁμιλῶ
Μερονυχτὶς γιὰ τὸ καλό;
Μονάχα ἐὰν το ἐκτελῶ,
Ἐμένα κι' ἄλλους ὠφελῶ.

† Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΣΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Η'.

Τώρα ὁ Μικὲς προτείνει νὰ ὑπάγουν νὰ ἰδοῦν τὸν περίφημον θηριοδαμαστὴν Φασουλῆν-Μοντενέγρον.

— Μὰ τί θὰ 'πῇ θηριοδαμαστής; ἐρωτᾷ ὁ Φασουλάκης.

— Νά· θηριοδαμαστὴς θὰ 'πῇ ἕνας ἄνθρωπος, ποῦ κάμνει ὅπως θέλει τὰ θηρία, τὰ λεοντάρια, τὰς τίγρεις, τοὺς πάνθηρας, τοὺς ρινόκερους καὶ τὰ ρέστα.

— Καὶ δέν τον τρῶνε; ἐρωτᾷ ὁ Φασουλάκης μὲ γουρλωμένα μάτια.

— Ὄχι· ἔλα καὶ θὰ ἰδῇς.

Ὁ Φασουλάκης ἀκολουθεῖ τὸν Μικὲν εἰς τὴν παράγκαν τοῦ Φασουλῆ-Μοντενέγρου. Ἔξαφνα ἀκούεται ἀπὸ μακρυὰ ἕνας κρότος φοβερός, σὰν βροντή:

— Βρρρρρρρρ! Βρρρρρρρρ!

— Τ' εἶν' αὐτό; ἐρωτᾷ ὁ Φασουλάκης κατατρομαγμένος.

— Νά· μουγκρίζει τὸ λεοντάρι. Κάνει αὐτὸ ποὺ ἀκοῦς, ὅπως κάνει ἡ γάτα νιάου. Δὲν εἶνε τίποτα.

— Μάνα μου! τὸ λεοντάρι!.. ψιθυρίζει ὁ δυστυχισμένος Φασουλάκης. Εἶνε χλωμός· τὰ δόντια του κτυποῦν ἀπὸ τὸ φόβο του, καὶ ἁρπάζει τὸ φόρεμα τοῦ Μικέ, γιὰ νὰ τον σταματήσῃ.

— Ἄφησέ με λοιπόν! λέγει ὁ Μικές, καὶ τραβιέται. Πῶς κάνεις ἔτοι; Ἔλα, προχώρει!

Ἐμβαίνουν εἰς τὴν παράγκαν. Ὁ Φασουλάκης κρύβεται ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὸν φίλον του, καὶ λίγο-λίγο ξεθαρρεύει· βγάζει πρῶτα τὸ ἕνα του μάτι, ἔπειτα βγάζει καὶ τὸ ἄλλο.

Βλέπει ἕναν ἄνθρωπον ἐμπρός του, ποῦ παίζει μ' ἕνα πελώριο ζῷο, μ' ἕνα θηρίο, σὰν νὰ ἦταν, μπρὲ ματάκια μου, γατάκι!

Ἀ, τί ἄγριο ποῦ εἶνε τὸ θηρίο! Δὲν παύει νὰ μουγκρίζῃ: Βρρρρρρρ!

Ἔπειτα ἀνοίγει τὸ φοβερό του στόμα καί . . .

Ὦ, Θεέ μου! τί κάμνει ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος;

Πώ, πώ! χώνει τὸ κεφάλι του μέσα 'στὸ στόμα τοῦ λεονταριοῦ!

Καὶ ὁ Φασουλάκης βγάζει τὶς φωνές. Νομίζεις πειά, ὅτι τὸ δικό του τὸ κεφάλι ἔχει 'στὸ στόμα του τὸ λεοντάρι. . .

Καὶ ἐνῷ τὰ ἄλλα παιδιὰ καὶ ὁ Μικὲς θαυμάζουν τὸ θέαμα, μὲ τὰ χέρια σηκωμένα, ὁ Φασουλάκης κρύβεται ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ μπάγκο, γιὰ νὰ μὴ βλέπῃ, καὶ τσιρίζει ὁλοένα.

Χμ, ὡραῖα διεσκέδασε πάλι!.. .

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΝΕΟΣ ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΜΑΣ

Ἐξεδόθη τό :

"ΥΠΕΡ ΠΑΤΡΙΔΟΣ,,

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ HENRI MALIN

τῆς ὁποίας ἡ μὲν σκηνὴ ἐν Παρισίοις κατὰ τὸν Γαλλογερμανικὸν πόλεμον τοῦ 1870, καὶ ἰδίᾳ κατὰ τὴν Πολιορκίαν, ὁ δὲ ἥρως νεαρὸς μαθητής, ἀγωνιζόμενος καὶ προκινδυνεύων ΥΠΕΡ ΠΑΤΡΙΔΟΣ

Ὀγκώδης τόμος, ἐπὶ λαμπροῦ χάρτου, μετὰ 25 ὁλοσελίδων εἰκόνων, ἐξόχου τέχνης.

Κατὰ μετάφρασιν ΧΑΡΑΛΑΜ. ΑΝΝΙΝΟΥ

Τιμᾶται :

Ἀδετος δρ. 5,50.—Χρυσόδ. δρ. 8

☞ Πᾶσα παραγγελία πρέπει νὰ συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου. Στέλλεται δὲ τὸ ἀντίτιμον διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς, ἐν ἀλλεῖψει δὲ τοιαύτης, διὰ χαρτονομισμάτων, ἢ γραμματοσήμων, ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς, ἀπ' εὐθείας : *Πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, ἐκδότην, ὁδὸς Αἰόλου, 117, εἰς Ἀθήνας.*

Σπεύσατε πρὶν ἐξαντληθῇ.

ΣΤΗΛΗ ΤΙΜΗΣ

ΕΥΣΗΜΑ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΨΗΦΙΖΟΝΤΑΣ

[Ἐπρόκειτο νάρχίσῃ ἡ δημοσίευσις τῆς **Στήλης Τιμῆς**, καὶ τὸ σπιτικόν μου συνεζήτει περὶ τοῦ τρόπου τῆς δημοσιεύσεως.

— Ἡ Διάπλασις θὰ δίδῃ εὔσημα εἰς τοὺς ψηφίζοντας ; ἠρώτησεν ἔξαφνα ἡ Ἐλπίς.

— Ἄ, μπᾶ ! ἔσκευσε νἀπαντήσῃ ὁ Ἀνανίας. Μοῦ φαίνεται ἐντελῶς ἀναξιοπρεπές. Οἱ κακόβουλοι θὰ ἠμποροῦσαν νὰ μας κατηγορήσουν, ὅτι τὸ κάμομεν διὰ νὰ ἐκβιάσωμεν τοὺς φίλους μας νὰ ψηφίσουν. Ἔπειτα, θὰ ἤρκει τότε νὰ δώσῃ κανεὶς δέκα δραχμὰς διὰ νὰ πάρῃ τόσα εὔσημα. Δὲν θὰ ἦτο τὸ ἴδιον, ὡς νὰ τα ἐπωλούσαμεν ;

Τὸ ἐπιχείρημα ἐφάνη τόσῳ πειστικόν, ὥστε κανεὶς δὲν ἀντεῖπεν. Ἡ πρότασις περὶ ἀπονομῆς εὐσήμων ἀπερρίφθη ἀσυζητητεί. Αὐτὸ φαίνετο τοὐλάχιστον, ὅταν μετὰ πολλὴν ὥραν, ἡ Κυρὰ Μάρθα, — ἡ ὁποία εἰς ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα ἦτο σιωπηλὴ καὶ σκεπτική, — ἔλαβεν ἔξαφνα τὸν λόγον :

— Θά σας εἰπῶ τὴν γνώμην μου γιὰ τὰ Εὔσημα... Ἐγὼ δὲν συμφωνῶ καθόλου μὲ τὴν γνώμην τοῦ Ἀνανία. Γιατί τάχα ; Δὲν πρέπει νὰ κάμῃ κανεὶς ὅ,τι πρέπει, ἀπὸ φόβον μήπως τον παρεξηγήσουν καὶ τον κατηγορήσουν ; Μπᾶ ! Ἂν εἶνς δίκαιον καὶ σωστὸν νὰ πάρουν εὔσημα τὰ παιδιά που ψηφίζουν, τί μας μέλει γιὰ τοὺς κακοβούλους ; Τί εἰμποροῦν νὰ εἰποῦν, ὅταν τὸ δίκαιον εἶνε μὲ ἡμᾶς ;

— Ἀλήθεια, εἶπεν ἡ Πίστις. Ἔπειτα ἕνα γνωμικὸν λέγει : «Κάμε ὅ,τι πρέπει, καὶ ἂς γίνῃ ὅ,τι θέλῃ!»

— Ἔτσι λέγω κ' ἐγώ, ἐξηκολούθησεν ἡ Κυρὰ Μάρθα. Μήπως τὰ παιδιά που ψηφίζουν δὲν κάμνουν μίαν καλὴν πρᾶξιν ; Ἀφίνω που δείχνουν προθυμίαν καὶ ἀγάπην πρὸς τὴν Διάπλασιν. Αὐτὸ εἶνε τὸ ὀλιγώτερον. Ὑποθέσατε γιὰ μιὰ στιγμὴ ὅτι δὲν πρόκειται περὶ τῆς Διαπλάσεως, ἀλλὰ περὶ ἑνὸς ἄλλου ἐπίσης ὡραίου ἐθνικοῦ περιοδικοῦ. Ὅσοι ἔχουν τὴν φιλοδοξίαν νὰ το ἰδοῦν μεγαλήτερο καὶ καλλίτερο, ὅσοι ἔχουν τὴν φιλοτιμίαν νὰ δημιουργήσουν ἕνα περιοδικὸν ἄξιον τῆς πατρίδος των, ποῦ νὰ ἠμποροῦν νὰ καυχῶνται γι' αὐτό, ὅσοι τέλοσπάντων ψηφίζουν διὰ νὰ πραγματοποιηθῇ ὁ μεγάλος αὐτὸς σκοπός, — δὲν δείχνουν μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον φιλομουσίαν καὶ πατριωτισμόν ; δὲν κάμνουν μίαν πρᾶξιν ὡραίαν καὶ ἀξιέπαινον ; Ἂν λοιπὸν ἡ Διάπλασις ἀμείβῃ μὲ Εὔσημα τὰς καλὰς πράξεις, ἂν μοιράζῃ ἀπὸ αὐτὰ μὲ ἀφθονίαν διὰ μίαν ὡραίαν ἐπιστολήν, διὰ μίαν ἐξυπνάδαν, διὰ μίαν καλὴν Ἄσκησιν, διὰ μίαν φιλανθρωπικὴν πρᾶξιν, — διατί δὲν πρέπει νὰ διακρίνῃ καὶ νἀμείψῃ μὲ Εὔσημα καὶ ἐκείνους που ψηφίζουν ; Δὲν ξεχωρίζουν τάχα ἀπὸ τοὺς ἄλλους ; δὲν κάμνουν κάτι περισσότερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους ; καὶ αὐτὸ τὸ κάτι δὲν εἶνε σπουδαῖον; δὲν ἀποβλέπει τὸ γενικὸν καλόν, τὴν πρόοδον ὅλης τῆς πατρίδος, ἀφ' οὗ πρόκειται νὰ βελτιώσῃ τὸ μόνον περιοδικὸν τῆς νεολαίας της ;

— Ναί ! ναί ! ἐφώναξαν μιᾷ φωνῇ αἱ ἀδελφαί τοῦ Ἀνανία.

— Προτείνω λοιπὸν νὰ δίδωνται ἀπὸ δέκα εὔσημα εἰς καθένα που ψηφίζει, διὰ τὴν ὡραίαν καὶ πατριωτικὴν του πρᾶξιν.

— Δέκα εἶνε ὀλίγα, ἀφ' οὗ ἡ πρᾶξίς των ἔχῃ τέτοιαν σημασίαν ! ἀνέκραξεν ἡ Κική. Ἐγὼ προτείνω νὰ τους δίδωμεν ἀπὸ εἴκοσι εὔσημα, γιατί τὰ ἀξίζουν !

Ἡ ἀγρύπνυσις τῆς Μάρθας εἶχε πείσῃ πλέον τὸ σπιτικόν. Ἡ πρότασις τῆς Κικῆς κατεχειροκροτήθη, καὶ πρῶτος ἐχειροκρότησεν ὁ Ἀνανίας.

— Εὖγε, Κική ! τῆς εἶπεν. Ἔχεις γενναία καρδιά. Καὶ εἰς ἀμοιβήν, πάρε ἐσὺ πρώτη ἑκατὸν ... γραμματόσημα, τὰ ὁποῖα σου στέλλει ὁ Γουλιέλμος Τέλλος.

Μοῦ ἀνεκοινώθησαν τὰ πρακτικὰ τῆς συνεδριάσεως καὶ ἐπεκύρωσα τὴν ἀπόφασιν. εὐρυσὲν λογικώτατα τὰ ἐπιχειρήματα τῆς Κυρὰ Μάρθας. Ἀπὸ σήμερον λοιπόν, ἀναγράφουσα εἰς **Στήλην Τιμῆς** τὰ ὀνόματα τῶν ἱδρυτῶν τῆς Γ' Περιόδου, συνοδεύω ἓν ἕκαστον καὶ μὲ **εἴκοσι εὔσημα.**

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ]

Ἐψήφισαν ὑπὲρ τῆς Δόξήσεως κατὰ σειρὰν οἱ ἑξῆς :

1. Παναγ. Κ. Καρζῆς [20 Ε] Ἄργους
2. Πηνελόπη Ἄγ. Κλεομένους [20Ε] Ἀθηνῶν.
3. Ἑλένη καὶ Ἐμμ. Α. Τριανταφυλλίδου [20 Ε] Ἀθηνῶν.
4. Ἀλεξάνδρα Γ. Χρηστομάνου [20Ε] Ἀθηνῶν.
5. Ἰωαν. Χ. Σολιώτης [20 Ε] Ἀθηνῶν.
6. Γεωργ. Τ. Οἰκονόμου (20 Ε] Ἀθηνῶν.
7. Νικ. καὶ Βρασ. Α. Δεκασβάλλα [20 Ε] Πειραιῶς.
8. Νικ. Ἀθ. Αἴβας [20 Ε] Ἀθηνῶν.
9. Χρυσῆ Ἀγγ. Ματρόζου [20 Ε] Ἀθηνῶν.
10. Ἰσμήνη Κλ. Ζάννου [20 Ε] Ἀθηνῶν.
11. Μίνα Κυριακοῦ [20 Ε] Ἀθηνῶν.
12. Γεωρ. Α. Οἰκονομίδης [20 Ε] Ἀθηνῶν.
13. Θεόδωρος Καλαμίδης [20 Ε] Κων)πόλεως.
14. Κιουρὰ Α. Βάου [20 Ε] Κερκύρας.
15. Κων. Σ. Ἀναστασιάδης [20 Ε] Σμύρνης.
16. Ἀντ. Π. Φουστάνος [20 Ε] Σύρου
17. Μαρίκα Ἀχ. Μπεριάνη [20 Ε] Ἀθηνῶν.
18. Γεωρ. Β. Κώττας [20 Ε] Ἀθηνῶν.
19. Ἰουλία Ν. Τριανταφυλλίδου [20 Ε] Ἀθηνῶν.
20. Ἀλεξ. Ν. Μακκᾶς [20 Ε] Ἀθηνῶν.
21. Κρέων Χ. Κυριακίδης [20 Ε] Βώλου,
22. Χρ. Ι. Δουκάκης [20 Ε] Ἀθηνῶν.
23. Πάνος Β. Τριγγέτας [20 Ε] Κορώνης.
24. Ὀτυλία Π. Ἀνδερμάτερ [20 Ε] Ἀθηνῶν.
25. Ἀγησιλ. Σπαθαρόπουλος [20 Ε] Φιλιππου-πόλεως.
26. Θεόδ. Γ. Καραγιάννης [20 Ε] Καλαμῶν.
27. Κων. Γ. Σεΐδας [20 Ε] Ἀθηνῶν.
28. Μιλτ. Θ. Σταματόπουλος [20 Ε] Caracalo.
29. Παραδ. Α. Καρασόπουλος [20Ε] Ξηροχωρίου
30. Νίκος Χρυσοβέργης [20 Ε] Σμύρνης.
31. Νικ. Τ. Παπαδηματρίου [20 Ε] Μακροχωρίου
32. Ἐμ. Ζ. Μαυρογιάννης [20 Ε] Κερκύρας.
33. Δημ. Ν. Νικολαΐδης [20 Ε] Βώλου.
34. Ι. καὶ Δ. Ν. Δημητριάδης [20Ε] Κων)πόλεως.
35. Ἀλ. Ἀθ. Μιχαηλίδης [20 Ε] Λαρίσσης.
36. Πετρ. Ν. Μάνεσης [20 Ε] Κερκύρας.
37. Θεμιστ. Π. Χαριτάκης [20 Ε] Ἀθηνῶν.
38. Νίτσα Α. Ἀλεξανδροπούλου [20 Ε] Λίγίου.
39. Μαίρη Γ. Αυκιαρδοπούλου [20Ε] Ὀθησσοῦ.
40. Συμεὼν Κ. Παπαδόγλου [20 Ε] Ἀμισοῦ.
41. Ἀπόστ. Γ. Μιχαηλίδης [20 Ε] Κων)πόλεως.
42. Δέσπω Φοντρὶερ [20 Ε] Σμύρνης
43. Ἀγγελικὴ Β. Θεοδωροπούλου [20Ε] Ἀθηνῶν.
44. Ἰφιγ. καὶ Νίνα Δ. Θεοδωροπούλου [20 Ε] Ἀθηνῶν
45. Παῦλος Χ. Χρηστίδης [20 Ε] Κων)πόλως.
46. Μαρίκα Ἀθ. Σαλιάρη [20 Ε] Χίου.
47. Ἀντ. Ι. Σουρὲς [20 Ε] Χίου.
48. Βίκτωρ Μ. Κοκκινάκης [20 Ε] Ὀθησσοῦ.
49. Σαμουὴλ Μ. Δέδης [20 Ε] Βώλου.
50. Ἄννα Ι. Ἀμπᾶ [20 Ε] Βώλου.
51. Κική Δ. Πιπινοπουλου [20 Ε] Ἀθηνῶν.
52. Βασιλική Γ. Λουκάκη [20 Ε] Νάξου.
53. Δημ. Ι. Δρόσος [20 Ε] Σκοπέλου.
54. Νικ. Κ. Βερόπουλος [20 Ε] Σμύρνης.
55. Σωτηρ. Ι. Φῶκος [20 Ε] Σάμου.
56. Ἀλεξάνδρα Ν. Πανογιαννοπούλου [20 Ε] Ἀθηνῶν.
57. Μαρία Κ. Πολέμη [20 Ε] Ἄνδρου.
58. Ἀσπασία Φωκᾶ Κοσμετάτου [20Ε] Ἀθηνῶν
59. Περικλ. Δ. Σκέφερης [20 Ε] Πρεβέζης.
60. Ἀνδρ. Δ. Σκέφερης [20 Ε] Πρεβέζης.
61. Δημ. Π. Νικώνης [20 Ε] Πειραιῶς.
62. Αἰμιλία Ι. Χαρμαντᾶ [20 Ε] Λεωνιδίου.
63. Σταῦρ. Γ. Κυσεμλῆς [20 Ε] Ἀλεξανδρείας.
64. Πολυξένη Γ. Κέκεση [20 Ε] Ἀθηνῶν.
65. Δουκᾶς Π. Στεφανίτσης [20 Ε] Σουλινᾶ.
66. Καίτη Κ. Παναγοπούλου [20 Ε] Ἀθηνῶν.
67. Ἠσθὴ Α. Ζάννου [20 Ε] Ἀθηνῶν.
68. Ἠλ. Ἀντ. Κεχαγιᾶς (20 Ε] Ἄνδρου.
69. Οὐρανία Ν. Ἀναστασοπούλου (20 Ε] Ἀρ-γοστολίου.
70. Πηνελόπη Λ. Σακελλαρίου (20 Ε] Πειραιῶς.

[Ἕπεται συνέχεια]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ *Ναυτόπαις* ἐρωτᾷ τὸν ἀδελφόν του :

— Τί διαφέρει τὸ μεγάλο ροδάκινο ἀπὸ τὸ κουκούτσί του ;

Καὶ ἐκεῖνος :

— Ὅτι τὸ μεγάλο ροδάκινο θὰ το πάρω ἐγώ, ἐν ᾧ τὸ κουκούτσι του θὰ το πάρῃς ἐσύ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πτηνοῦ τῆς Ἑρμάου

* * *

Ὁ *Κύδρος* ἀκούσας ἀπὸ τὸν διδάσκαλον τῆς Ἱστορίας, ὅτι ὁ Φωκίων συνείθιζε νὰ φέρῃ πάντοτε τὰς χεῖρας ὑπὸ τὸν χιτῶνα, ἀναφωνεῖ ἔκπληκτος :

— Τότε λοιπὸν πῶς ἔτρωγε ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σοφοῦ Πιττακοῦ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ο ΕΡΑΝΟΣ

ΕΚ τῶν ἀπείρων ἐπιστολῶν, τὰς ὁποίας ἔλαβε ἕως τώρα περὶ τοῦ Μεγάλου Ἐράνου, δημοσιεύω ἐνταῦθα τὴν τοῦ φίλου μου *Χρίστου Β. Σαδούκα* [ΕΕ], ἡ ὁποία εἶνε πολὺ χαρακτηριστική :

Ἐν Λαμίᾳ τὴν 24 Αὐγούστου 99

Ἀγαπητὴ Διάπλασις,

Μόλις χθὲς ἐπανελθὼν ἐκ τινος ἀνὰ τὴν Φθιώτιδα περιοδείας μου, εὗρον τὸ ὑπ' ἀριθ. 34 φύλλον σου, εἰς τὸ ὁποῖον μετὰ μεγίστης χαρᾶς ἀνέγνωσα τὰ ὑπὸ τὸν τίτλον «Θωρηκτὸν δι' ἐρέανου παιδίων».

Ἡ χαρά μου αὕτη προῆλθε, διότι διὰ τοῦ ἀρθριδίου ἐκείνου ἐξεφράζοντο οὕτως εἰπεῖν οἱ πόθοι, οἱ ὁποῖοι μοὶ ἐγεννήθησαν ἀφ' ἧς στιγμῆς ἀνέγνωσα τὸ πρῶτον τὴν εἴδησιν εἰς μίαν ἄλλην ἐφημερίδα.

Προτείνω, ἀντὶ ναρκοβόλου, ἐξ ὧν ἀρκετὰ ἡ πατρίς μας κέκτηται, νὰ γίνουν ἔρανοι διὰ τὴν κατασκευὴν *ἀντιτορπιλλικοῦ, οὗ παντελῶς ὑπάρχει στέρησις.*

Πρὸς τὸν ἱερὸν τοῦτον σκοπόν, ὑποσχομαι νὰ ἐργασθῶ *πάσῃ δυνάμει*, καταβάλλων συνάμα ἐν καιρῷ ὡς πρώτην δόσιν τὰς ἐλαχίστας χρηματικὰς οἰκονομίας μου, ἀνερχομένας εἰς τὸ ποσὸν τῶν 30 δραχμῶν, ἐπιφυλασσόμενος ὅπως ἐπέλθω καὶ πάλιν ἀρωγός, ὅταν θἀποφασισθῇ καὶ θὰ προχωρήσῃ ὁ ἔρανος.

Πιστεύω ὅτι ἡ ἐπιστολή μου δὲν εἶνε ἡ πρώτη πρὸς σὲ περιφρεῖσα καὶ τὰς αὐτὰς διατυποῦσα σκέψεις, καθότι ὁ ἔρανος οὗτος, περὶ ἐθνικοῦ σκοποῦ, ἐπροτάθη εἰς παῖδας Ἑλλήνων, οἵτινες ἀείποτε ὑπῆρξαν φιλοπάτριδες, ἐκτὸς δὲ τούτου, πλεῖστοι ὅσοι εἶνε εἰς θέσιν νὰ καταθέσουν ποσά, ἅτινα πολὺ ταχέως θὰ ἐπιφέρωσι τὸ ποθούμενον ἀποτέλεσμα.

Εὐελπιστῶν, σὲ ἀσπάζομαι

ΧΡΙΣΤΟΣ Β. ΣΑΔΟΥΚΑΣ

Ἀλλὰ διὰ νὰ κρίνετε περὶ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ, τὸν ὁποῖον ἐμπνέει παντοῦ ἡ ρηθεῖσα ἰδέα, ἀρκεῖ νὰ σας εἴπω ὅτι *ἤρχισα νὰ λαμβάνω ἐπιστολὰς καὶ παρὰ μὴ συνδρομητῶν.* Οὕτως ὁ *Ἀναστάσιος Ν. Ἀναστασίου*, ὑπογραφόμενος: « Τακτικὸς ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως » μοῦ γράφει ἐνθουσιωδῶς καὶ μου προτείνει νὰ γίνῃ ἔρανος πρὸς κατασκευὴν ἑνὸς εὐδρόμου, ὅπως ὁ «Ν. Μιαούλης» διότι, λέγει, τορπιλλοβόλα ἔχομεν πολλὰ καὶ εἰς καλὴν κατάστασιν. Μοῦ στέλλει μάλιστα καὶ τὰ σχέδια ἑνὸς εὐδρόμου.

Ἂς εἶνε. Πρὸς τὸ παρόν, τὰ ζήτημα δὲν εἶνε τί πλοῖον θὰ κάμομεν, ἀλλὰ πῶς θὰ συνάξωμεν χρήματα. Καὶ ὅταν συναχθοῦν τἀπαιτούμενα χρήματα, εἰμποροῦμεν νὰ κάμωμεν ὅ,τι θέλομεν. Βεβαίως ὅμως θὰ κάμωμεν, ἀναλόγως τῶν μέσων μας, ὅ,τι χρειάζεται περισσότερον.

Ἔληξεν ἡ προθεσμία τῆς ὑποβολῆς διηγημάτων διὰ τὸν Διαγωνισμόν μας. Ἔλαβα πλῆθος, καὶ τὰ περισσότερα αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα. Ἂν ἤθελα νἀναγγείλω εἰς ὅλους ἐν λῇψίν των, θὰ ἐγέμιζα ὁλοκλήρους στήλας τῆς Ἀλληλογραφίας. Παρακαλῶ λοιπὸν νὰ μὴ ἀνησυχήσουν, ὅσοι μοῦ ἔστειλαν τελευταίως διήγημα, ἂν δὲν ἴδοῦν τὸ ὄνομά των εἰς τὸ «γλυκὸ φιλάκι.» Ἂν το ἔλαβα καὶ πῶς μου ἐρώνη, θὰ το μάθουν ὅταν δημοσιευθῇ ἡ κρίσις.

Μουσουργὲ [ΕΕ] μὲ συνεκίνησε πολὺ ἡ ὡραία καὶ τρυφερὰ ἐπιστολή σου. Τὴν βαθυτάτην μου λύπην διὰ τὸν θάνατον τῆς ἀδελφούλας σου, μετράζει ἡ εἴδησις ὅτι ἀνέρρωσες ἐντελῶς ἐκ τῆς μακρᾶς καὶ ἐπικινδύνου ἀσθενείας σου. Γράφε μου ὅσον συχνὰ ἠμπορεῖς, ἀφ' οὗ αἰσθάνεσαι μὲ τοῦτο ἀνακούφισιν.

Ἡ *Κυματίζουσα Θάλασσα* μοῦ γράφει : « Μόλις εἶπα εἰς τὸν παππάκη διὰ τὴν ψηφοφορίαν, μοῦ εἶπε :—Μπᾶ ! ὥστε θαύξηθῇ ἡ Διάπλασις ; Ἀμ' τέτοιο ὠρέλιμο περιοδικὸ ἔπρεπε νὰ το ἔχῃ κάμῃ ἀπὸ καιρό. Αὐτὸ εἶνε, παιδί μου, καὶ διὰ μεγάλους καὶ διὰ μικρούς.» Εὐχαριστῶ πολὺ τὸν πατέρα σου, φιλτάτη μου. Διὰ τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Ἀσκήσεων σοῦ ἀπαντῶ : Ὄχι μίαν ἀπὸ κάθε εἶδος, ἀλλὰ ὅσας θέλῃς καὶ κρίνῃς καλόν, ἀρκεῖ τὸ σύνολον νὰ μὴ ὑπερβαίνῃ τὰς 20 Ἀσκήσεις.

Τί σας λέγει καὶ ὁ ἐνθουσιασμὸς τῆς *Ἰωνικῆς Ἀκτῆς* ; «Τὴν ἡμέραν,—μοῦ γράφει,—καθ' ἣν θὰ λάβω τὸ πρῶτον δωδεκαπέλιδον φυλλάδιόν σου, θὰ δώσω μίαν μικρὰν ἑσπερίδα, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ προσκαλέσω ὅλας τὰς φίλας μου συνδρομητρίας σου, καὶ τότε πλέον φαντάζεσαι τί ἔχει νὰ γίνῃ !» Ναί, ἀγαπητή μου, φαντάζομαι ! Θὰ εἶνε βέβαια καὶ ἡ φίλη μας *Χρυσόκερως Ἔλαφος*, τὴν ὁποίαν σὲ παρακαλῶ νὰ μου φιλήσῃς.

Ἀκοῦς ἐκεῖ, *Φὶγ-Μοῦ Λῆ*, ποῦ δὲν εἶαι ποιητὴς νὰ ξεσπαθώσῃς διὰ τὴν Ψηφοφορίαν ὑπὲρ αὐξήσεως τοῦ φύλλου ! Φθάνει νὰ θέλῃς...

Πολὺ χαίρω, φίλε *Δημοσθένη Ρεπετσᾶ*, δι' ὅσα μοῦ γράφεις, καὶ σε παρακαλῶ νὰ εὐχαριστήσῃς τὴν σεβαστήν σου μητέρα, διότι ἐκφράζεται τόσον συμπαθῶς περὶ ἐμοῦ. Ἀπάντησιν εἰς ὅλας σου τὰς ἐρωτήσεις δύνασαι νὰ εὕρῃς εἰς τὸν «Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ» δημοσιευθέντα εἰς τὸ 1ον φύλλον τοῦ ἔτους.

Δὲν το ἐγνώριζα, *Μαθήτρια Καλλιτέχνις*, καὶ πραγματικῶς ἔγινες ἄγγελος Θλιβερωτάτης εἰδήσεως, καθὼς γράφεις. Σὲ παρακαλῶ πολὺ νὰ συλλυπηθῇς καὶ ἐκ μέρους μου τὴν *Ἀναστασίαν Μανιάκη*, διὰ τὴν σκληροτάτην στέρησιν ἣν ὑπέστη, διὰ τοῦ θανάτου τῆς πολυτίμου της μητρός. Εἴθε ὁ Θεὸς νὰ την παρηγορήσῃ καὶ νὰ την προστατεύσῃ !

Τάκινθε, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐξέλεξα πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ παλαιοῦ, διότι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον θὰ ἐπροτίμας, ἀνήκει εἰς ἄλλον. Δὲν μ' ἐβάρυνεν ἡ ἐπιστολή σου· ἀπεναντίας μὲ εὐχαρίστησε πολύ.

Ἄσπρο Κάρβουνο (Ψ. Τ.) ἰδοὺ τὸ νέον σου ψευδώνυμον. Μὲ πολλὴν χαρὰν δέχομαι καὶ τὸν ἀδελφόν σου, διὰ τὸν ὁποῖον ἐκλέγω ψευδώνυμον εἰς τὴν σχετικὴν στήλην.

«Τί ὡραῖα ποῦ ἦρο !» — μοῦ γράφει ἡ φίλη μου *Ἀγριοβιολέττα* [ΕΕΕΕ], ἐκθέτουσα τὰς ἐντυπώσεις της ἀπὸ μίαν παραθαλασσίαν ἐξοχήν, εἰς τὴν ὁποίαν ἔμεινε δεκαπέντε ἡμέρας. —«Τὸ σπίτι μας ἦτο κτισμένο ἐπάνω εἰς ἕνα μεγάλον βράχον, ὁ ὁποῖος ἐπροχωροῦσεν εἰς τὴν θάλασσαν. Ἡ θάλασσα ! τί λαμπρὸν θέαμα ! Μερικοὶ λέγουν ὅτι εἶνε μονότονη· ἀλλὰ ἡ μαμᾶ καὶ ἐγὼ δὲν την βρίσκομεν καθόλου. Ἐμπρὸς εἰς τὸ σπίτι ἐξηπλοῦτο ἀπέραντη, πότε ἄσπρη ἀπὸ τοὺς ἀφροὺς τῶν κυμάτων, πότε ἥσυχη, τόσον ἥσυχη, ὥστε ἐνόμιζες ὅτι ἔκηξε καὶ ὅτι θὰ περιπατήσῃς ἐπάνω... πότε πάλιν ἦτο τόσον σκούρα, τόσον θυλή, ποῦ ἐφαίνετο σὰν λυπημένη, καὶ πότε ἐγελοῦσε μ' ἕνα γαλάζιο χρῶμα τόσον ἀνοικτό, ποῦ ἐφαίνοντο κάτω ἡ πέτρες..... Καθημέραν ἐκηγαίναμεν εἰς τὸ ψάρευμα· ἀλλὰ ἐγὼ δὲν ἔπιανα ψάρια, διότι ὁλοένα ἐσκεπτομουν... ἐσκεπτόμουν ὅτι ἂν τὰ κύματα ἠμποροῦσαν νὰ ὁμιλήσουν, θὰ τους ἔλεγα νὰ σου εἰποῦν πολλά, ποῦ αἰσθάνομαι διὰ σένα.» Κ' ἐγὼ συλλογίζομαι : ἔτσι μικρούλα, καὶ νὰ τα λέγῃ τόσον εὐμορφα ἡ *Ἀγριοβιολέττα* μου ! νὰ τί θὰ πῇ νὰ γράφῃ κανεὶς μὲ ἀφέλειαν, ὅ,τι αἰσθάνεται.

«Ἀπὸ τὰς ἀπαντήσεις σου εἰς τὸ *Ἰοστεφὲς Ἄστυ*,—μοῦ γράφει ὁ χαριτωμένος *Παρνασσὸς* [ΕΕΕ]—εἶδα ὅτι δὲν τοῦ ἤρεσεν ἡ λέξις «παππάκης» τὴν ὁποίαν εἶχα εἰς τὴν Ὀγδόην Κυριακήν. [Δὲν εἶχεν ἄδικον. Βεβαίως ἡ λέξις «παππάκης» δὲν ἁρμόζει εἰς στόμα ἑλληνόπαιδος. Ἀλλὰ ὅταν ἔγραψα τὴν ἀπάντησιν ἐκείνην (—ἄκουσον! ἄκουσον !—) ἐγὼ δὲν ἤμουν οὔτε ἑλληνόπαις, οὔτε κἂν ἑλληνόπουλο· ἤμουν ἁπλούστατα ἕνα μικρούτσικο καὶ χαϊδευμένο *ἑλληνοπουλάκι*. Τώρα ὅμως, ποῦ μετὰ τὰς ἐξετάσεις ἐπροβιβάσθηκα εἰς μεγαλητέραν τάξιν καὶ θὰ ὑπάγω εἰς μεγάλο σχολεῖον, δὲν θὰ λέγω πλέον *παππάκης* καὶ *μαμάκα* ἀλλά... *μπαμπᾶς* καὶ *μαμᾶ*. Καὶ πάλιν, ὅταν θὰ μεγαλώσω πειό πολὺ ἀκόμη καὶ θὰ ἐκαπρίσθεσαθῶ, βλέπουμε. » Φυσικά σιγὰ σιγὰ προοδεύει κανείς· τί λέγει καὶ τὸ ἀγαπητόν μου *Ἰοστεφὲς Ἄστυ* ;

Ἀστὴρ τοῦ Βέγα, τωόντι ἡ ὑπ' ἀριθ. 411 ἄσκησις ἐδημοσιεύθη λανθασμένη καὶ θὰ καταργηθῇ. Ἐκ παραδρομῆς ἀντὶ τοῦ *τρίκα*, ἐτέθη *δεύτερα*. Καὶ εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 474 ὑπάρχει ἓν μικρὸν λάθος : ἀντὶ *ἐν* θέλει ἡ ἄλλα δὲν ἀξίζει νὰ καταργηθῇ δι' αὐτό. Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Λύσεων 10 Εὔσημα λαμβάνει τις μόνον ἐὰν λύσῃ *ὅλας* τὰς Ἀσκήσεις, καὶ ὄχι πλέον τῶν 9 δεκάτων.

« Ἄκουσε τώρα καὶ ἓν ἀστεῖον,—μοῦ γράφει ἡ *Ἀνθεμὶς* [ΕΕ]—Ἡ μαμᾶ εἶπε νὰ στείλωμεν διπλῆν συνδρομήν, διὰ νὰ λαμβάνωμεν εἰς τὸ ἑξῆς δύο φυλλάδια, τὸ ἓν διὰ νὰ το φυλάττωμεν, καὶ τὸ ἄλλο διὰ νὰ το διαβάζωμεν. Ἔμεσα 13 παιδιά· ἀφαίρεσε 4 ὑπανδρα, μένουν 9. Σὲ βεβαιῶ λοιπὸν ὅτι διερχομένη ἀπὸ τοῦ πρώτου μέχρι τοῦ ἐνάτου (τὸ ὁποῖον εἶνε μόλις πέντε ἐτῶν,) ἐξέρχεται... ὄχι ὅπως εἰσῆλθες ! Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ὁ σεβασμὸς καὶ ἡ ἀγάπη ποῦ σου ἔχομεν εἶνε τόση, ὥστε καὶ μὲ ὅλα αὐτὰ τὰ 18 χέρια, ἡ ἀλλοίωσις τοῦ φυλλαδίου δὲν εἶνε σημαντική. Ἑπομένως τὸ ἀστεῖον τῆς μαμᾶς .. μένει ἀστεῖον.»

Λοιπόν ; Πῶς σας ἐφάνη τὸ « Ὑπὲρ Πατρίδος » ; Ἐδιαβάσατε ποτὲ ὡραιότερον βιβλίον ; Δέν το πιστεύω ! Σπανίως γράφονται τέτοια μυθιστορήματα. Νὰ ἰδῶ τώρα ποῖος θὰ μου γράψῃ τὰς καλλιτέρας ἐντυπώσεις.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν καὶ εἰς τοὺς διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους : *Βρεττανικὸν Λέοντα* (Θ. Ρ.) καὶ *Λευκοκόματον Αἰγιαλὸν* (Μ. Ζ.).

Ἀσπασμοί, Πληροφορίαι : Παραλείπονται ἐλλείψει χώρου. Μόναι αἱ σπουδαιότεραι (προτάσεις ἀλληλογραφίας κτλ.) ἐφυλάχθησαν διὰ τὸ προσεχές.

ΛΥΓΑΙ ΤΗΣ ΜΑΓΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ

Πρῶτος μοῦ ἔστειλε τὴν λύσιν τῆς Μ. Εἰκόνος τοῦ 35ου φύλλου, ὁ *Γουλιέλμος Τέλλος*. Ἔπειτα οἱ ἑξῆς κατὰ σειρὰν : *Αἰθὴρ, Λεοπάρδαλις, Λευκοκόματος Αἰγιαλὸς, Ἀγγουρολογιώτατος* [ἢ ἡμμέτρως·] *Φοίβη* (καὶ χαίρω διότι ἐπωφελήθη τῆς εὐκαιρίας διὰ νὰ μου γράψῃ·) *Ἀσπροκοταμίτης, Χειμωνιάτικη Δυκάδα, Ἀποπτᾶσα Ἐλπίς, Μαρία* (ἔπρεπε νὰ δημοσιεύσω Μ. Εἰκόνα διὰ νὰ μοῦ γράψῃ· ἀλλὰ δὲν πταίει· ἔλειπε σὲ ταξεῖδι καὶ δὲν ἔβλεπε τὰ φυλλάδιά μου·) *Παρθενικὴ Καρδία, Ἐσμεράλδα, Ἀνθεμὶς, Ἑλληνικὴ Θάλασσα* (ὡς μαθήτρια, λέγει, διόρκινε τὸν διδάσκαλον ἀμέσως· μάλιστα ἀμοιάζει μὲ ἕνα ἐκ τῶν καθηγητῶν της !) *Πέτρα Σκανδάλου* καὶ... ἕως τ

Ἐκ μεταφορᾶς δρ. 68.50
28. Βασίλειος Δ. Ἐμμανουήλ, Χαλ- [κίδος.. » 2.—
29. Δημ. Π. Κάρκας, Ἀθηνῶν. . . . » —.50
30. Βρασίδας Κ. Δεκαβάλλας, Πειραιῶς » 1.—
31. Φιφὴ Κ. Τσιντάρα, Λαμίας . . . . » 2.—
32. Ἀνώνυμος ἐκ Κων)πόλεως. . . . » 1.40

Τὸ ὅλον μέχρι 28 Αὐγούστου ἐ. ἔ. δρ. 75,40

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν: Τὸ *Τριανταφυλλένιο Μπουκετάκι* μὲ τὴν *Ναυτοπούλαν* τῆς *Ἄνδρου*, *Χρυσοῦν Στέφανον* καὶ *Στρατηγὸν τοῦ Βατερλῶ* — τὸ *Μενεξεδένιο Μπουκετάκι* μὲ τὸν *Ρύφορίωνα*, *Ντκον Θ. Ἰατρόπουλον* καὶ *Ἀνεμοστρόβιλον* — ὁ *Ἑλληνομαθὴς Ἀμερικανόπαις* μὲ τὴν *Κρητικὴν Σημαίαν* καὶ *Ναυτόπαιδα* — ὁ *Βαθυκλῆς* μὲ τὸν *Χρυσορρόαν Πακτωλὸν* καὶ *Κόδρον* — ὁ *Λοξίας* μὲ τὴν *Γλυκεῖαν Ἐλπίδα*. *Ἐλένην Τριανταφυλλίδου* καὶ *Ροβέρτον Γυϊσκάρδον* — ἡ *Ἀνδριάνα Ν. Βλασσοπούλου* μὲ τὴν *Ἀρτεμίδα Σ. Ἀραβαντινοῦ*, *Ὡραίαν Κέρκυραν* καὶ *Ἐλένην Πράτσικα* — τὸ *Σῦρε κ' ἔλα* μὲ τὴν *Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα* καὶ *Κροκόπεπλον Ἠώ* — ἡ *Ἀγριάδα* μὲ τὴν *Μοῦσαν τῆς Ἀστρονομίας* — ἡ *Περιλίμπος Κερκυραία* μὲ τὸν *Ἰατρὸν τῶν Συνδρομητῶν* καὶ *Χειμωνιάτικην Διακάδαν* ἡ *Πόση Ν. Μάνεση* μὲ τὸν *Μάρκον Θ. Συνοδινόν* — ὁ *Ροβέρτος Γυϊσκάρδος* μὲ τὸν *Γουλιέλμον Τέλλον*, *Κόδρον* καὶ *Ἀστέρα τοῦ Βέγα* — ὁ *Μαῦρος τῆς Βερεσίας* μὲ τὴν *Θεοφανὼ* καὶ *Ναυτοπούλαν* — ὁ *Ζιλ-Βλὰς* μὲ τὸ *Πὶκ-Νὶκ*, *Νοσταλγὸν Ἑλληνα* καὶ *Μικρὸν Πιανίστραν* — ὁ *Νικόλαος Δεκαβάλλας* μὲ τὴν *Κόρην τοῦ Βουνοῦ*, *Μοῦσαν τῆς Ἀστρονομίας* καὶ *Μενεξεδένιαν* — ἡ *Ἑλληνικὴ Ναυαρχὶς* μὲ τὴν *Αἰγιναίαν Ἀθηνᾶν*, *Χειμωνιάτικην Διακάδαν* καὶ *Ναυτοπούλαν* — ἡ *Νίτσα Ἀλεξανδροπούλου* μὲ τὴν *Σαλωνίτισσαν Ἐλπίδα*, *Βελούδω Κ. Παπαγιάννη* καὶ *Ὁμίχλην τῆς Ἀγγλίας* — ὁ *Ἀδικημένος* μὲ τὸν *Ἀρκτοῦρον*, *Ναυτοπούλαν* καὶ *Στρατηγὸν τοῦ Βατερλῶ* — ἡ *Φιλόδοξος Ἑλληνὶς* μὲ τὸ *Πὶκ Νὶκ*, *Ἀγγελικὴν Δάρα* καὶ *Δερουχίτην* — ἡ *Νεφελώδης Νὺξ* μὲ τὴν *Ἐλπίδα τῶν Δυστυχῶν*, *Κικὴν Πιπιτοπούλου* καὶ *Πηδηκούλαν* — ὁ *Στρατηγὸς τοῦ Βατερλῶ* μὲ τὸν *Ἀρκτοῦρον*, *Μπουμπουνισμένο Μυαλὸ* καὶ *Μαραθώνειον Δρομέα* — *Σέλευκος* ὁ *Κεραυνὸς* μὲ τὴν *Ἀνθοπώλιδα τῆς Βερώνης*, *Φεγγόβολην Αὐγούλαν* καὶ *Ροδοφωτισμένην Δύσιν* — τὸ *Φιλέρημον Ἴον* μὲ τὸν *Μικρὸν Διάβολον* καὶ *Ἰωάννην Γρέῦ* — ὁ *Χρυσόμαλλος Δέων* μὲ τὴν *Ἀηδόνα τῆς Ἐρήμου* καὶ *Κάρμεν Σύλβα*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Θεραπαινίδα τῶν Μουσῶν* ([ΕΕ] δι' ὅσα ὡραῖα γράφεις περὶ τοῦ Ἐράνου καὶ διὰ τὴν περιγραφὴν τῆς ἐκδρομῆς·) *Σόλωνα Δημακόπουλον* (ἑστειλα·) *Ἑωθινὸν Ἄστρον* (καλῶς ἦλθες!) *Θάλλουσαν Μυρσίνην* (χαριτωμένον τὸ γραμματάκι σου· χαίρω ὅτι εἰς τὸ ἑξῆς θὰ μεταφέρῃς τὰς ρίζας σου καὶ θὰ θάλλῃς ἐκεῖ. . . *Ἑλληνικοῦ Ἐδάφους*, ἀφ' οὗ μάλιστα εἶνε ἐξαδέλφη σου καὶ τόσον ἀγαπητή·) *Πλοίαρχον Δὰν Γκὸ* (ναί· ἂν δημοσιεύσῃς τίποτε περὶ Ἐράνου, στεῖλέ μοῦ το νὰ τὸ ἰδῶ·) *Σπουδαῖον Ἄνθρωπον*, *Ζεβὰν* (ὡραῖα τὰ θέματα τῶν φωτογραφιῶν σου, καὶ τὰς ἀναμένω· εἰς τὸ «Ἄθρόον Βραβεῖον» θὰ μετρῶνται μόνον ὅσα πέρνει κανείς, καὶ ὄχι ὅσα δὲν πέρνει, τιθέμενος ἐκτὸς διαγωνισμοῦ·) *Καπετὰν Γιακουμῆν* ([ΕΕ] πολὺ μοῦ ἤρεσεν ἡ πρώτη ἐξ Ἀθηνῶν ἐπιστολή σου· ἡ περιγραφὴ τοῦ ταξειδίου, ὁ χωρισμός, ἡ στιγμὴ τῆς ἀφίξεως, ὅλα ζωηρότατα· εὖγε· πολὺ εὐχαρίστως, θὰ σ' ἔβλεπα εἰς τὸ γραφεῖόν μου·) *Φραγκλῖνον* (τί ἄρα τὸ λαμβάνεις ἐνωρίτερα;) *Ὁμίχλην τῆς Ἀγγλίας* (ὄχι, δὲν ἐπιτρέπεται ἀνταλλαγὴ Μ. Μυστικῶν δύο φορά·, διότι δὲν ἔχει κανένα λόγον σοῦ ἐπέρασεν ἡ πονοκέφαλος;) *Ἰατρὸν τῶν Συνδρομητῶν* (εὔχομαι καλὴν ἐπιτυχίαν·) *Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα* (σοῦ ἔστειλα ἐκ νέου τὸ φύλλον· καὶ εἰς ἐμὲ ἤρεσεν ἀρκετὰ τὸ ἀλληγορικόν σου ποίημα, μολονότι ἔχει μερικοὺς πλατειασμούς· ἡ πεῖρα θά σε διδάξῃ νὰ γράφῃς πλέον εὐσύνοπτα καὶ περικεκτικά·) *Στήριγμα τῆς Μητρὸς* (χαίρω ποῦ κρατεῖς τὴν ὑπόσχεσίν σου· βεβαίως, καὶ ἀπὸ τὸ Σχολεῖον θὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ το κάμνῃ·, διότι ἡ ἀλληλογραφία ἐπιτρέπεται·) *Ἀγγουρολογιώτατον* (οἱ πλούσιοι θὰ δώσουν πολλά, οἱ πτωχοὶ ὀλίγα· τὸ ζήτημα εἶνε νὰ δώσουν *ὅλοι*, λαμβάνοντες γνῶσιν τοῦ πράγματος καὶ ἐνδιαφέρον δι' αὐτό· ἀνέγνωσα καὶ τὸ διήγημά σου· ἀλλὰ πῶς: τὸ ἔδωσες καὶ σοῦ το ἀντέγραψαν;) *Θεαγένην* ([ΕΕ] μοῦ ἤρεσαν πολὺ αἱ ἐντυπώσεις σου ἐκ τῶν λαμποδρομιῶν· αἱ προτάσεις περὶ Μ. Μυστικῶν δημοσιεύονται μὲ τὴν σειράν τους, καὶ ἀναλόγως τοῦ χώρου τὸν ὁποῖον διαθέτω· ἀργοῦν ἐνίοτε, ἀλλὰ πάντοτε δημοσιεύονται·) *Γουλιέλμον Τέλλον* [ΕΕ] μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον ἀνέγνωσα τὴν περιγραφὴν τῆς ἐκδρομῆς σου εἰς Κάλαμον, τὸν ὁποῖον *κάλαμος* ἀδυνατεῖ νὰ περιγράψῃ·» παρακαλῶ ὅτι ἀπὸ ἑνὸς ἔτους προῴδευσες πολὺ εἰς τὸ γράφειν· ἀπέκτησας προπάντων μίαν χάριν, τὴν ὁποίαν ν δὲν εἶχες ἄλλοτε·) *Ἀνθοπώλιδα τῆς Βερώνης* (χαίρω ποῦ ἔγινες καλά·) *Ταρταρῖνον τῆς Ταρασκώνης* ([ΕΕ] ἔχεις δίκαιον· θὰ το παρέλειψεν ὁ τυπογράφος, καὶ δὲν ἐπρόσεξα·) *Φτερωτὴν Βαρκούλαν*, *Τριόπιον Ἀπόλλωνα* (δημοσιεύω τρεῖς προτάσεις ἀντὶ πέντε τοῦ καθενός, ὁσάκις δὲν ἔχω πολὺν τόπον· ἐννοεῖται ὅμως ὅτι παραλείπω καὶ τὰ ὀνόματα τῶν μὴ ἀνταλλασσόντων, τῶν παρεκτεμνόντων κτλ.) *Ναυτόπαιδα*, (ἓν ἢ δύο ἐλπίζω νὰ δημοσιευθοῦν·) *Ζήνωνα τὸν Στωϊκὸν* (σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας· ἡ ἀπάντησίς σου ἐλήφθη καὶ ἔγινε δεκτή·) *Θερινὴν Βροχὴν* (ναί· μοῦ ἤρεσε τὸ ταξειδιόν σου·) *Ἐσμεραλδαν* (πολὺ κομψὰ τὰ ἐπισκεπτήριά σου μὲ τὸ ψευδώνυμον· εὖγε!) *Χιακὴν Μαργαρίταν* (ἀσπάζομαι καὶ τὸν ἐξάδελφόν σου·) *Νασταλγὸν Ἑλληνα* ([ΕΕ] διὰ τὴν ἐνθουσιώδη ἐπιστολήν, μεθ' ἧς συνώδευσες τὴν ψῆφόν σου·) *Κιθαρῳδὸν Ἀπόλλωνα* (κατενθουσιασμένον μὲ τὴν ἰδέαν τοῦ Ἐράνου·) *Πῶς-μὲ-λένε* (κάτι παρόμοιον θὰ γίνῃ, καὶ ἀκόμη καλλίτερον· θὰ ἴδῃς·) *Κίμωνα Ρινάλδην* (ἔλαβον·) *Παρθενικὴν Καρδίαν* (εὔχομαι νὰ μοῦ γράψῃς γρήγορα ὅτι ὁ ἀδελφός σου ἀνέρρωσεν ἐντελῶς·) *Ἑρμιόνην Τολιοπούλου* (τὸ ἔστειλα ἐκ νέου·) *Ὡραίαν Κέρκυραν* (μὲ μεγάλην μου χαρὰν ἔλαβα ἐπιστολήν σου ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρόν· ὁ κ. Φαίδων σὲ ὑπερευχαριστεῖ δι' ὅσα γράφεις· διὰ τὸν Διαγ. ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ψευδωνύμων, νομίζω ὅτι ἡ διαφορὰ τῶν θεμάτων δὲν ἔχει καμμίαν σημασίαν· ἕκαστος θὰ κριθῇ ἀναλόγως τῆς εὐφυΐας, μὲ τὴν ὁποίαν ἠμπόρεσε νὰ *ἐκμεταλλευθῇ* τὸ ψευδώνυμόν του·) *Φαγᾶν*, *Φθινοπωρινὴν Νύκτα* (ἐλήφθησαν)· *Φιλοπάτριδα Ἰάδα*, *Λεοπάρδαλιν* (σ' εὐχαριστῶ πάρα πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας σου·) *Καραγκιόζην*, *Ἀκτίο Μαστέλο* (ὁ *Ἀγγουρολογιώτατος*, νομίζω, δὲν μοῦ ἔγραψεν ὀνόματα ὅταν διετύπωσε τὴν καταγγελίαν ἐκείνην· ἐγὼ δὲ ἀπήντησα ὅτι αὐτὸ δὲν μ' ἐνδιαφέρει εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς κρίνω ὅ,τι βλέπω, μὴ ἐξετάζουσα ποῖος τὸ ἔκαμε· τὸ ἴδιον ἀπαντῶ τώρα καὶ εἰς σέ· βλέπεις λοιπὸν ὅτι αἱ τοιοῦτοι εἴδους καταγγελίαι δὲν ἔχουν καμμίαν σημασίαν, ἀφ' οὗ δὲν εἴμαι εἰς θέσιν νὰ τας ἐξελέγχω· ἔχω νὰ κάμω μὲ χιλιάδας παιδιά, καὶ ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου!) *Πυθαγόραν τὸν Σάμιον* (τοὺς περιμένω· ἡ Κιλὴ ἔχάρη πάρα πολύ, διότι δὲν το εἶχε·) *Ἀσκληπιάδην*, *Μιχαὴλ Παρασκάκην* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 28 Αὐγούστου, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 18 Ὀκτωβρ.

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θέσον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των αἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακίδιον, ἐν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ κοστίζει 40 λ.

Νέος Διαγωνισμὸς τῶν Λύσεων.

Κατὰ τὰ ἐν σελίδι 299 προκηρυχθέντα, ἀπὸ τοῦ φυλλαδίου τούτου ἄρχεται νέος Διαγωνισμὸς (61ος) Λύσεων Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

---

506. Δεξιγριφος.

Τὸ πρῶτον ἐπιφώνημα
—Ἢ κάτι μυθολογικόν,—
Τὸ δεύτερόν μου σύνδεσμος,
Τὸ τρίτον ἀριθμητικόν.
Τὸ σύνολόν μου ὄνομα
Ἀνδρὸς πολὺ κοινόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Καπετὰν Γιακουμῆ

507. Στοιχειόγριφος.

Τί με ὠφελεῖ ἡ βία
Ἐ νὰ βγάλω Ο νὰ βάλω;
Θὰ το βρῶ 'στὴν Ἀραβία
Καὶ μὲ τῶνα καὶ μὲ τάλλο!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δύτου τῆς Ὕδρας

508. Ἀναγραμματισμός.

Ἐγὼ λαλῶ, ἐγὼ σιωπῶ, ἀρκεῖ νὰ τὸ θελήσῃς,
Κ' εἶμαι σπουδαία δύναμις, ἂν μάναγραμματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θεαγένους

509. Αἴνιγμα.

Ἐντὸς τοῦ θυλακίου σου θὰ μ' εὕρῃς ἂν ζητήσῃς,
Εἰς τῆς θαλάσσης τὸν βυθὸ κ' ἐκεῖ θὰ μ' ἀπαντήσῃς.
Μὰ καὶ 'στὴν ἐπιφάνεια.
Ἂν καὶ πολὺ σημαντικόν,—ἀφ' οὗ χωρὶς ἐμοῦ
Ἀδύνατος θαπέβαινε κ' ἡ ὕπαρξις Θεοῦ,—
Δὲν ἔχω ὑπερηφάνεια!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Παρισίου

510. Γωνία.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν διάστιχον ποιητήν.

+ **** = Φυτόν.
*+*** = Σχῆμα.
+ = Πτηνόν.
*+*** = Ἔντομον.
+*** = Αὐτοκράτωρ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κωματιζούσης Θαλάσσης

511. Μυστικαὶ Ἐρωτήσεις.

Ὁ Διδάσκαλος:— Τί μέρος τοῦ λόγου εἶνε ὁ . . . . . .

Ὁ Μαθητής:— Ἐπίθετον τριγενὲς καὶ τριτοκατάληκτον.

Ὁ Διδάσκαλος — Ἐπίθετον; ! ! Δίατι;

Ὁ Μαθητής:— Βέβαια· ἰδοὺ τὰ τρία γένη: ὁ . . . . . ἡ . . . . . τὸ . . . . . .

Ὁ Διδάσκαλος: — Μὰ παιδί μου, τί λές; τὸ ἀρσενικὸν εἶνε ἄνθρωπος, τὸ θηλυκὸν ψάρι, καὶ τὸ οὐδέτερον φρούριον!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γρυνεάρας [ΕΕ]

512. Κρυπτογραφικόν.

1234546789 = Ἐπώνυμον μεγάλου ἀνδρός.
2346 = Κάτι, ὄχι πραγματικόν.
3429 = Ἱερόν.
4627623 = Γεωργικὸν ἐργαλεῖον.
54629 = Νῆσος.
645789 = Τεχνίτης.
78329 = Νῆσος.
8548 = Σπάγχνον.
954678 = Πόλις τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστάλη ὑπὸ Κ. Τζανεδάρα

513. Ἐλλιποσύμφωνον.

ααιαη—ααιοηω—α—αα ααιαη

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σοφοῦ Πιτσικοῦ

514. Γρίφος

Το
Πα τρ εἶδος εἶδος εἶδος εἶδος
εἶδος εἶδος εἶδος Θ.

Ἐστάλη ὑπὸ Ζωγράφου τοῦ Θαλασσινοῦ

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1899.